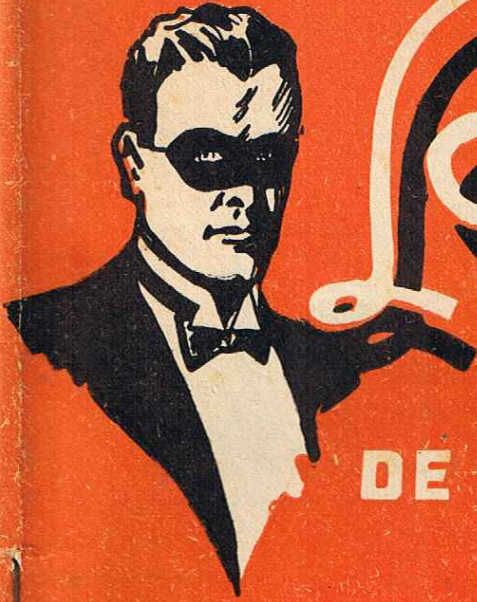

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Erfenis der Caraïben

Nr 2140

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Erfenis der Caraïben

HOOFDSTUK I

DE VLUCHT

Het was nog nauwelijks dag en de zon was zoeven boven de kim gerezen, toen een grote, open auto, in zeer snelle vaart over de weg vloog, die van Genua naar Nice leidt en die over een grote lengte dezelfde route volgt als de spoorweg, die de beide steden verbindt, en die een deel uitmaakt van het traject, dat van de Italiaanse stad aan de Middellandse zee over Nice

loopt naar de Franse oorlogshaven Toulon en vandaar verder naar Parijs.

Het was nog zeer vroeg in de lente en waarschijnlijk zou men in noordelijker streken van Europa nog zeggen dat het volop winter was, maar hier, aan de onvolprezen Côte d'Azur, was het alsof men zich reeds midden in de zomer bevond.

Een zoete, nauwelijks merkbare wind bezwangerd met de lucht van duizenden bloemen, kwam de drie mannen tegemoet, die in de auto gezeten waren.

Een kenner zou het voertuig aanstonds herkend hebben als een Renault van zeker niet minder dan zestig paardekracht.

Het voertuig snelde in toomloze vaart over de verrukkelijke, brede, aan weerszijden met palmbomen omzoomde weg, vanwaar men bijna steeds het uitzicht heeft op de golven van de Middellandse zee, die reeds zwakjes verlicht begon te worden door het schijnsel, dat in het oosten merkbaar werd, en dat het naderen van de dag aankondigde.

Maar op ongeveer een uur gaans afstand van Genua stond een van de mannen, die achter in de auto gezeten was, op, boog zich voorover en tikte zijn chauffeur, een nog jonge man, op de schouder.

Aanstonds stond het voertuig stil, even voorbij een kromming van de weg en aan de voet van een hoge rots, een der vele, die zich hier en daar langs de straatweg verheffen.

Heinde en ver was geen levende ziel te bespeuren, of het moesten de zeemeeuwen zijn, die zoeven ontwaakt waren en nu in brede kringen en luid krijgend, boven de golven rond zwierden, op zoek naar hun ontbijt.

— Waarom laat je me stoppen, Edward? vroeg de jonge man, die achter het stuurwiel zat.

— Ik geloof, dat het ogenblik gekomen is, Charles, om een weinig verandering te brengen in ons uiterlijk, zowel als in dat van onze auto, antwoordde de aangesprokene. Je zult zelf wel begrijpen, dat de heren van de politie te Genua, nadat zij er achter gekomen zijn, dat zij gedurende een paar uren de lang gezochte John Raffles in handen hebben gehad, alles op haren en snaren zullen zetten, teneinde de vluchteling te achterhalen.

De man, die deze woorden gesproken had, was inderdaad niemand anders dan de befaamde Gentleman-Inbreker, de Grote Onbekende, de stout-

moedige avonturier, naar wien reeds ettelijke jaren gespeurd werd door de politie, niet alleen van Londen, maar ook van verscheidene andere wereldsteden, waar Raffles zijn kortstondige verschijning had gemaakt, steeds tot groot nadeel van adellijke leeglopers, woekeraars, rijkaards, die zelf niet wisten hoe rijk ze wel waren en anderen, aan wie de Grote Onbekende een deel van hun bezittingen had ontnomen, teneinde deze opnieuw aan de man te brengen, op een wijze, die hem beter en rechtvaardiger toescheen.

Een ganse reeks van avonturen had hem ditmaal naar Genua gevoerd en het had maar weinig gescheeld, of de politie van die stad had voor zich de eer kunnen opeisen eindelijk de hand te hebben kunnen leggen op Raffles.

Het was slechts weinige weken geleden, dat Raffles voor het eerst in aanraking was gekomen met een man, die, zoals hij, een vijand was van de maatschappij, of tenminste van een deel daarvan en die niettemin zijn doods-vijand was.

De naam van deze man was Erle Wilson. Toen zijn pad dat van Raffles voor het eerst kruiste, was hij enige maanden tevoren gekozen tot aanvoerder van het Genootschap van de Gouden Sleutel, een zeer gevaarlijke misdadigersbende, die haar zetel te Londen had en waarbij tal van benden over de gehele wereld verspreid, waren aangesloten.

Overal, in alle grote steden kende de politie het bestaan van dit genootschap en dit was voor een groot deel te danken aan het optreden van dezelfde man, die zij zo hardnekkig achtervolgde, Lord Edward Lister, alias John Raffles.

Aan deze man was het reeds driemaal gelukt, de aanvoerder van het zoeven genoemde genootschap ten derve te brengen. De eerste aanvoerder had het leven verloren in een vreselijke strijd met Raffles, de tweede chef had zijn misdaden aan de galg moeten boeten en de derde, die de titel «De Meester» verworven had, was eveneens in een gevecht gedood door dezelfde man,

die zich nu in gezelschap van Raffles en van diens onafscheidelijke vriend, Charles Brand, in de grote auto bevond, James Henderson, de reusachtige chauffeur.

Tot zelfs in Amerika had de worsteling tussen deze drie mannen en een machtige organisatie, die duizenden leden telde, voortgeduurd en een ogenblik meende Raffles te mogen geloven, dat hij het kwaad in de wortel had aangetast en dat er een einde was gekomen aan het bestaan van deze moorddadige bond.

Inderdaad bleef het ook enige maanden rustig, en toen bracht het noodlot Raffles op het spoor van de vierde «Meester», zoals ook de titel van de nieuwe aanvoerder luidde, en opnieuw ontbrandde de strijd.

Het bleek maar al te spoedig, dat Erle Wilson bij zijn voorgangers in het minst niet achterstond in sluwheid, moordzucht en vooral in haat tegen Raffles, die de oorzaak was geweest dat honderden van zijn leden thans in de gevangenis moesten zuchten, terwijl een viertal moordenaars hun leven hadden moeten laten op het schavot.

Enige malen hadden de beide mannen tegenover elkaar gestaan en Raffles was er ten slotte in kunnen slagen, zijn doodsvijand te noodzaken de uitdaging aan te nemen tot een tweegevecht in een groot, oud, spookachtig huis van de Meester. Maar op verraderlijke wijze wist deze zijn ridderlijke tegenstander in zijn macht te krijgen en het was slechts te danken geweest aan de tussenkomst van Ella Manoury, een jonge en knappe vrouw, die te kwader ure in de macht van Wilson was geraakt, dat Raffles leven en vrijheid wist te herkrijgen.

Om de rampzalige vrouw, die door de ellendeling zwaar gewond was met een revolverschot, aan zijn wraakzucht te onttrekken, had hij haar naar Cairo overgebracht, waar zij verpleegd was geworden in het beste ziekenhuis.

Maar zelfs daar wist de wraakzucht van haar gewezen minnaar haar te bereiken, nadat een noodlottig toeval

haar verblijfplaats had verraden aan een arabier, die tot het genootschap behoorde en die dadelijk de Meester van die ontdekking op de hoogte had gesteld.

Zonder een ogenblik te aarzelen, gelastte Wilson de Arabier, Ella Manoury, wier getuigenis hem, als zij spreken wilde, in het verderf kon storten, uit de weg te ruimen en zeker zou de booswicht hierin zijn geslaagd, wanneer Raffles niet opnieuw had ingegrepen en deze laaghartige aanslag had weten te verijdelen.

Hij wist de Arabier in zijn macht te krijgen en te bewerken, dat Wilson zelf naar Cairo kwam en toen dit eenmaal het geval was, scheen zijn lot bezegeld te zijn.

Raffles bracht de politie op het spoor en de gevaarlijke boosdoener kon gearresteerd worden in een eenzaam gelegen huis, dicht bij Caïro, toen hij daar een gesprek voerde met de medeplichtige Arabier.

Onmiddellijk zou Wilson per schip naar Londen worden overgebracht en Raffles, Brand en Henderson, die plaats hadden genomen op hetzelfde schip, moesten er de machteloze getuigen van zijn, dat de schurk er in slaagde, in het zich van de haven van Genua, uit het cachot, waarin hij gedurende de reis opgesloten, uit te breken, over boord te springen en te ontkomen.

Raffles aarzelde geen ogenblik om de reis te onderbreken, in de hoop, dat hij te Genua zijn doodsvijand zou terug vinden en hem opnieuw in de handen der politie te kunnen overleveren.

Maar ditmaal was de fortuin tegen hem. Wel kwam hij in de gelegenheid, zijn machtigen tegenstander van aangezicht tot aangezicht te zien, maar deze wist te ontkomen en Raffles zelf werd gearresteerd, toen hij vermomd was als Engels varengast.

Waarschijnlijk zou nimmer zijn identiteit vermoed zijn, als de mannen van Wilson hem niet verraden hadden.

En de zaak zou waarschijnlijk voor Raffles een lelijke wending hebben genomen als Charles Brand en James

Henderson er niet in geslaagd waren, de Grote Onbekende te bevrijden, op het oogenblik dat men hem in een geblindeerde auto wilden overbrengen naar de gevangenis.

Het was toen twaalf uur in de nacht geweest.

En zo geschiedde het, dat de grote, snelle auto zich thans op weg bevond van Genua naar Nice.

De drie mannen waren snel uit de wagen gestapt en togen ijlings aan het werk.

— Hoever denkt je dat we vóór zijn? vroeg Raffles.

— Bij de telegrammen zijn we waarschijnlijk ten achter, Edward, antwoordde Brand, maar op de politieauto's zijn we op zijn minst wel een half uur vóór, denk ik.

— Maar de politieauto, die mij had moeten vervoeren van het politiebureau naar de gevangenis, hoe staat het daar eigenlijk mee?

— Voor die auto behoef je in ieder geval niet bevreesd te zijn, Edward, antwoordde Brand lachend. Ik had, zonder dat de chauffeur mij kon zien, eenvoudig de moer van een der achterwielen zover los geschroefd, dat het wiel er bij de eerste de beste draai moest afvliegen.

— Dan heb je knap werk verricht, Charles. Laat ons dan maar haastig voortwerken. Geloof je dat ze weten, hoe onze auto er uitziet?

— Reken er vooral niet op, Edward, dat ze daar onkundig van zijn, riep Brand. Toen gij in de wagen sprong, nadat we u bevrijd hadden, bevond de auto zich op hoogstens tien meter afstand van de agenten. De straat was goed verlicht en zij moeten in ieder geval de vorm en de kleur van de wagen hebben opgemerkt.

— Nu, dan zullen we ons haasten een en ander te veranderen, hernam Raffles.

Er behoefde verder geen woord meer te worden gesproken. Geen enkel bevel behoefde te worden gegeven, want iedereen wist zeer nauwkeurig wat zijn taak was.

Raffles en Brand vervingen een voor een de gesloten wielen door draadspaaikwielen van een andere kleur, die in een geheime bergplaats aan de onderzijde van de auto verborgen waren geweest en de vier dichte wielen werden, met zware stenen bezwaard, in zee geworpen.

Henderson had intussen een werkje van geheel andere aard verricht. Hij had de kleur van de wagen veranderd.

Vervolgens werd ook de kap opgezet en nu was de verandering zo volkomen, dat zeker niemand de auto van zoeven zou hebben herkend in dit vuurrood voertuig.

Raffles wist maar al te goed, dat hij zijn succes voor het leeuwendeel slechts te danken had aan de snelheid van handelen, die slechts kan verkregen ten koste van herhaalde oefening.

Nu was het nog de zaak om ook hun uiterlijk een verandering te doen ondergaan en dan zou de kans op ontdekking aanmerkelijk minder worden.

En zo werd er aanstonds een aanvang gemaakt, met wat Henderson, de steeds opgewekte reus, « een nieuwe verkleed-partij » noemde.

Henderson werd eenvoudig weer de deftige Engelse chauffeur van goeden huize. Raffles werd, wat hij steeds te Londen geweest was, Lord William Aberdeen en Brand volgde zijn voorbeeld en kroop in zijn oude huid, die van secretaris van zijne Lordschap.

De weg afziende, riep opeens Brand verschrikt uit :

— Ik geloof waarachtig dat zij daar aankomen.

Hij wees naar een punt in de verte, dat zich aftekende, nog op grote afstand, naar welke aard men een naderende auto herkende.

Raffles had zijn kijker genomen en zei na door het instrument te hebben getuurd :

— Het ziet er inderdaad een beetje verdacht uit. Ik geloof dat ik het glinsteren van zilveren kragen en banden van uniformsteken zie. We zullen het zekere voor het onzekere nemen en benen maken, want ik ben er volstrekt

niet op gesteld, mijn kennismaking met de Italiaanse politie te hernieuwen.

De drie mannen namen haastig weer in de auto plaats en ditmaal greep Henderson het stuurwiel, terwijl Lord William Aberdeen, zoals hij thans weer zou heten, en Charles Brand achter in de wagen leunden..

Men behoefde er niet bevreesd voor te zijn, dat Henderson zou verdwalen, want dat was onmogelijk. Hij behoefde de brede straatweg maar te volgen, die zich vele tientallen kilometers achtereens langs de kust van de Middellandse zee uitstrekt en zich daar geen enkel ogenblik verder dan een halve mijl van verwijderd.

Men was Albenea, omstreeks halverwege Genua en Nice, reeds geruime tijd gepasseerd, toen de auto stil stond en het ging nu in een vaart van meer dan honderd kilometer per uur op Oneglia af.

Toen Raffles een blik achter zich wierp was er van de achtervolgende auto volstrekt niets meer te bespeuren.

Maar Brand was nog ver van gerust.

Hij had een ogenblik in gedachten verzonken gezeten en wendde zich nu tot Raffles met de vraag :

Zou je denken dat ze in Ventimiglia, dat wil zeggen, aan de grens, reeds gewaarschuwd zijn ?

— Dat is wel waarschijnlijk, antwoordde Raffles laconiek. Er zijn ruim drie uur verlopen sedert het ogenblik dat ik ontvluchtte en een telegram heeft zo lang niet nodig om naar de grens te gaan.

— Maar, als dat zo is, waarom zijn zij er dan toe gekomen, ons juist in de richting van de Franse grens te zoeken? We hadden immers even goed kunnen pogen naar Zwitserland of naar Oostenrijk te ontkomen?

— Als we dat hadden willen doen, dan hadden we een andere weg moeten inslaan, antwoordde Raffles. De

straat, waaraan het politiebureau gelegen was, voert rechtstreeks naar de weg die naar Nice leidt en als wij de Zwitserse of Oostenrijkse grens hadden willen bereiken, dan hadden wij Genua langs de andere kant moeten verlaten.

— Maar dan zie ik niet goed in, Edward, hoe zij ons zullen laten passeren, riep Brand ongerust uit. Het is nog zeer vroeg. De dag is nauwelijks aangebroken en het aantal auto's op deze weg is zeer gering op dit uur. Ik heb er nog in het geheel geen gezien, uitgezonderd die miserabele politieauto.

— Je maakt je ongerust om niets, Charles, hernam Raffles bedaard. Wij zullen Ventimiglia niet langs deze kant naderen. Wij zullen er als het ware om heen rijden.

— Is dat dan mogelijk? vroeg Brand. Ik meende dat er maar een toegangsweg was.

— Er zijn zijwegen, Charles. De vreemdeling kent die niet, maar ik ben hier gelukkig goed thuis en als ik het stuurwiel van Henderson gedurende een kwartier overneem, zal ik je dat bewijzen. Wij zullen de grensplaats niet uit het oosten, maar vanuit het noorden binnen rijden.

— Maar zou men te Toulon ook niet reeds op de hoogte zijn gesteld? drong Brand aan.

— Dat laat mij volkomen onverschillig. Ik denk mij niet naar Toulon te begeben.

— Wat zeg je daar? Waarheen denk je dan van Ventimiglia af te gaan?

— Naar Genua, antwoordde Raffles. Brand maakte als het ware een lichtsprong en keek Raffles sprakeloos aan.

— Hoor ik goed? Wil je terug naar de plaats, vanwaar we zo juist ontkomen zijn. Wat wil je daar dan in 's hemelsnaam gaan uitvoeren?

— Zoeken naar Erle Wilson, was het laconieke antwoord van Raffles.

HOOFDSTUK II

GEWIJZIGDE PLANNEN

Geruime tijd bleef Brand zwijgend achterover leunen. Reeds talloze malen was hij in de gelegenheid geweest de ontombare geestkracht en de ijzeren wil te bewonderen van de man, met wie het lot hem enige jaren geleden in aanraking had gebracht en wiens meeste avonturen hij daarna had gedeeld, en toch was het nog telkens een nieuwe aanleiding tot bewondering voor hem, als hij getuige was van de ontzaglijke, door niets te bedwingen ondernemingsgeest van John Raffles.

Gevaar scheen voor hem een woord te zijn zonder enige betekenis.

Ieder ander zou, verkeerde hij in zijn omstandigheden, zich gehaast hebben, zoveel mogelijk afstand te brengen tussen zichzelf en de stad, die wel eens het einde van zijn loopbaan had kunnen aanschouwen. Maar in de stad vertoefde nog de doodsvijand van de Gentleman-Inbreker en daarom wilde hij er weer heen trekken, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was en alsof hem geen gevaar kon dreigen.

Eindelijk, nadat Brand enigszins van zijn verbazing en ontsteltenis bekomen was, vroeg hij:

— Maar Edward, als je dan toch weer wil terugkeren, waarom ben je dan zover doorgereden?

— Dat had een zeer eenvoudige reden, amice, wij zijn tot hiertoe slechts weinig dwarswegen gepasseerd, en wanneer Lord Aberdeen met zijn tour-auto van de Franse grens komt, zal dat volstrekt geen opzien baren.

— Neem het mij niet kwalijk, hernam Brand, maar ik kan het doel van onze terugkeer niet goed inzien!

— Waarom niet?

— Omdat het, volgens mij, wel bijna zeker is, dat wij Wilson niet meer in Genua zullen vinden. Ook hij zal zich wel haasten, zich aan de nasporingen van de politie te onttrekken!

— Dat moeten wij afwachten! hernam Raffles bedaard. Ik wil zekerheid hebben. Geef mij een week, en blijkt het in die tijd, dat al ons zoeken vruchteloos is, dan ben ik bereid, om weer met je naar Londen terug te keren, al zou mij dit leed doen, want dan zou het ongetwijfeld zeer lang duren, eer wij opnieuw enig spoor vonden van de ellendeling!

Intussen werd de tocht zonder verder oponthoud voortgezet; ongeveer een kwartier later liet Raffles de auto opnieuw stoppen, waarna hij de plaats in nam van Henderson, achter het stuur.

Zoals hij wel vermoed had, baarde zijn komst in de stad dan ook volstrekt geen opzien en hij behoefde slechts

zijn paspoort en die zijner metgezellen te tonen, om overal aanstonds te worden doorgelaten.

Van Ventimiglia leidden wegen in verschillende richtingen en het natuurlijk gevolg van de nabijheid van Mentone, Nice, Monte Carlo en andere steden aan de Riviera was, dat het op die mooie lentedag letterlijk krioelde van luxe-auto's.

En zo leverde het verlaten van de stad al evenmin moeilijkheden op, want geen enkele politieautoriteit zou ook maar een seconde hebben kunnen aannemen, dat de vluchteling de onbeschaamdheid zou hebben, weer op zijn weg terug te keren.

Maar de drie reizigers brachten toch een onaangename vijf minuten door, toen zij bij het verlaten van Ventimiglia de politieauto tegenkwamen die hen een paar uur geleden op de grote weg achtervolgd had.

Het bleek een grote Lancia te zijn, die op een gladde, gelijke weg wel honderd twintig kilometer per uur kon halen. Zeker had een panne verhinderd sneller te rijden.

Er zaten zeven man in, waarvan vier in uniform en twee hunner hieven tegelijkertijd de hand op om de auto van de vreemdeling te doen stoppen.

Het was gelukkig, dat Raffles nog steeds aan het stuur zat, want de driftige Henderson zou hoogstwaarschijnlijk het bevel eenvoudig in de wind hebben geslagen en zijn doorgereden.

Thans evenwel zat hij met de armen over elkaar, in de deftige houding van een uitstekend gedrilde bediende, naast zijn meester, die de wagen bestuurde.

Raffles bracht de auto tot staan, zonder dat er een spier op zijn gelaat vertrok. Enige mannen verlieten de politieauto en de reizigers moesten opnieuw hun papieren tonen, die voortreffelijk in orde bleken te zijn.

Eindelijk kon de auto zijn weg vervolgen, nadat de commissaris van politie, die in ellendig Engels met Raffles had gesproken, op brommerige toon en blijkbaar met tegenzin zijn verontschuldiging had aangeboden.

Op het kalme gelaat van Raffles vertoonde zich slechts een vaag glimlachje, toen de wagen weder startte.

Van dat ogenblik af konden de drie mannen zich gerust als volkomen veilig beschouwen, want het ergste was nu zeker achter de rug.

Enige uren later reden zij, maar nu heel wat langzamer, Genua weer binnen, en Raffles nam opnieuw zijn intrek in een van de weelderige hotels, en aanstonds begon zijn onderzoek naar Erle Wilson.

Zijn laatste ontmoeting met de Meester had plaats gehad in een onderaardse schuilplaats, door een toeval ontdekt, en die een deel scheen uit te maken van een ware ondergrondse stad, zich uitstrekkend in het inwendige van een der hoge heuvels, tegen welker helling Genua is gebouwd.

Maar ook de politie had deze schuilplaats ontdekt en het was niet waarschijnlijk te achten dat Erle Wilson zich daar opnieuw zou verbergen, om zijn helse plannen te smeden, geholpen door zijn Italiaanse luitenanten.

Toch gaf Raffles de hoop niet op en nog dezelfde avond, na zich goed te hebben vermomd, begon hij, door Brand vergezeld, zijn onderzoek.

Onvermoeid onderzochten de beide mannen de havenwijk, overal het oor te luisteren leggend, in de hoop, dat een onvoorzichtig uitgesproken woord, een uitdrukking, een snel gewisselde blik hen iets zou verraden omtrent de verblijfplaats van de gevaarlijke misdadiger, maar hun pogingen waren vruchteloos.

Laat in de nacht keerden zij terug, legden hun vermomming af en voor het eerst sedert lange tijd genoten zij daarop van een ongestoorde nachtrust.

De drie volgende dagen, bijna onafgebroken doorgebracht in de havenwijk, waar de misdaad het weligst tiert, leverden geen beter resultaat op en in de vierde nacht vernamen zij eensklaps, dat de Meester drie dagen tevoren naar Londen was vertrokken, aan boord van een plezierjacht. Zij kwamen dit te weet in 'n kleine dievenkroeg, toen zij

naast een drietal gezeten, die fluisterend over de Meester spraken.

Een ogenblik hadden zij geloofd, dat het niets anders was dan een valstrik om hen op een dwaalspoor te brengen, maar aanstonds kwamen zij van deze mening terug. Als Wilson hen ook maar een ogenblik verdacht had en hun vermomming had doorzien, hetgeen dan zou betekenen, dat hij hun spoor voortdurend had weten te houden, dan zou hij immers geen ogenblik gearzeld hebben, de twee mannen hier onschadelijk te laten maken.

Neen, het was wel zeker. Zij wisten nu dat hun taak hier geëindigd was en zij moesten het zichzelf toegeven, dat zij het spoor van de Meester voorlopig kwijt waren en niemand kon zeggen, waar en wanneer zij het zouden terugvinden.

Zwijgend aanvaardden de beide vrienden nu de terugtocht en pas, toen zij op het punt stonden het hotel binnen te treden, zei Raffles:

— Het blijkt nu, dat wij onze tijd nuttiger hadden kunnen besteden, maar noemand had dit kunnen voorzien. Ik dacht niet dat hij het zou hebben gewaagd, reeds nu naar Londen terug te keren.

— Maar het is toch onmogelijk, Edward, dat hij daar lang op vrije voeten blijft, zei Brand zachtjes. Dank zij jouw toedoen is zijn signalement algemeen bekend, men weet dat Wilson inderdaad de Meester moet zijn. Hij zal zich nergens kunnen vertonen, want men zou hem aanstonds arresteren.

Maar Raffles schudde mistroostig het hoofd en hernam:

— Dat is in een stad van zeven miljoen inwoners minder gemakkelijk dan het schijnt, Charles. Londen heeft talloze geheimen, het is ontzaglijk groot en men kan er zich gemakkelijker verborgen houden dan in de Sahara. Erle Wilson heeft ongetwijfeld vrienden in overvloed, die hem een schuilplaats kunnen verlenen. Verder kan hij zijn uiterlijk voldoende veranderen om de politie op een dwaalspoor te brengen. Kortom, die man kan nog zeer veel kwaad brou-

wen, al is het dan ook in het verborgene.

— Wij blijven nu zeker niet hier?

— Morgen vertrekken wij naar Londen.

En daarop stapten de beide vrienden het hotel binnen en begaven zich ter ruste om reeds de volgende ochtend alles voor hun vertrek in gereedheid te brengen.

De auto, welke Henderson naar Italië had gebracht, zou opnieuw gebruikt worden en om elf uur in de ochtend nam de terugreis een aanvang. Thans echter langs een bijna rechte lijn, over Turijn, Genève, Reims, Kamerrijk en Calais, een weg, die door de auto in twee dagen werd afgelegd.

Men bereikte Calais, enige uren voor de kanaalboot zou vertrekken en er was dus voldoende tijd plaatsbewijzen te nemen en de auto te laten inladen.

De overtocht had zonder het minste incident plaats en om drie uur in de namiddag reed de auto Londen weer binnen.

Raffles verkeerde in een tamelijk sombere bui en Brand was weinig minder dan wanhopig. Al die moeite was vruchteloos geweest en opnieuw zou de strijd tegen Wilson, de misdadiger, moeten worden aangeboden onder heel wat moeilijker omstandigheden dan ooit tevoren, want niemand kon thans zeggen waar de schurk zich ophield.

Dat Wilson het zeker niet meer zou wagen, naar zijn eigen huis terug te keren, bleek Raffles nog diezelfde dag, want toen hij des namiddags door de Chapelstreet liep, stond het huis van de Meester te koop aangeslagen.

Raffles bleef een ogenblik verbaasd staan kijken naar het bord, dat aan de gevel was aangebracht, en mompelde:

— Dat is de onbeschaamdheid ten top gedreven. De schurk verkoopt zijn huis als de eerste de beste brave burgerman, die genoeg heeft aan het leven in de stad en buiten wil gaan wonen. Ik ben benieuwd, wie deze zaak moet opknappen en hoe hij in het bezit zou komen van de koopsom. Maar

daar valt me iets in, ik kon het huis zelf wel kopen, wanneer tenminste de prijs niet te hoog is.

Toen Raffles des avonds dit plan aan Brand mededeelde, keek de jonge man hem verwonderd aan en riep toen uit :

— Wat moet jij in hemelsnaam met dat huis beginnen.

— Ten eerste wil ik het zo grondig mogelijk onderzoeken, want je weet dat er zich veel geheimen in bevinden, die voor mij misschien van veel belang zijn en ten tweede is het misschien mogelijk, op deze wijze, als ik mij als koper presenteer, weer op het spoor te komen van Wilson.

— Dat geloof ik haast niet. Hij zal natuurlijk een groot aantal tussenpersonen gebruiken, die voor hem optreden. Een ganse keten van stromanen, die je onmogelijk tot het einde zou kunnen volgen.

— Wij kunnen het in ieder geval beproeven, meende Raffles kortaf.

Reeds de volgende dag begon hij zijn nasporingen onder een aangenomen naam, die van graaf Grasham, en Brand bleek maar al te goed te hebben gezien. Het huis bleek het eigendom te zijn van een eerbiedwaardige grijsaard, een man van bijna tachtig jaar, die verzekerde, dat hij het in huur had gegeven aan een zekeren White, en deze White bleek onvindbaar te zijn.

Het was duidelijk, dat deze White of hoe de man mocht heten, in relatie had gestaan met een vroegere bewoner van dit huis en dat de eigenaar, die reeds meer dan half kinds bleek te zijn, volstrekt niet geweten had wie er eigenlijk in zijn huis gewoond had.

Bij nader onderzoek bleek het eveneens, dat de tachtigjarige man slechts weinig eigendomsrechten kon laten gelden, daar het huis zeer zwaar verhypotheekd was en feitelijk reeds het eigendom was van de genoemde White of iemand anders.

Dat was echter voor Raffles van minder belang. Hij kon nog zeer goed een huis in Londen gebruiken en daarom verzamelde hij geen ogenblik, maar kocht het en liet de koopsom, tachtig duizend

pond sterling, onmiddellijk aan de zaak-gelastigde ter hand stellen.

Er werd nog diezelfde avond een acte van overdracht opgemaakt en toen kon Raffles zich de onbetwiste eigenaar rekenen van het grote, geheimzinnige huis, waar sedert enige maanden de Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel zijn tenten had opgeslagen.

Brand was maar half te spreken over deze transactie en mopperde, toen Raffles hem mededeling kwam doen van zijn aankoop :

— Wat moeten wij nu in 's hemelsnaam met dat huis doen, Edward. Je kunt toch geen tachtigduizend pond sterling uitgeven alleen om te voldoen aan je nieuwsgierigheid betreffende de inrichting van het huis. Je denkt het toch niet te verhuren?

— Dat denk ik integendeel wel deegelijk te doen, antwoordde Raffles bedaard. Ik zie niet in, waarom ik ook niet eens als huisheer zou fungeren. Het huis kan met weinig kosten zeer veel worden verbeterd en ook hier is de woningsnood zo groot, dat men als het ware zal vechten om in mijn huis te mogen wonen.

— En neem eens aan, dat Wilson er achter komt, dat jij het bent, die het huis gekocht hebt?

— Wel, ik ben overtuigd, dat hij minstens evenveel moeite zal hebben om dat te ontdekken, als wij hadden om er achter te komen, wie de eigenlijke lastgever was, inzake de verkoop van het huis, en wie het geld zal opstrijken, ofschoon ik er wel bijna zeker van ben, dat Wilson zelf dat zal zijn. Overigens kan ik niet inzien, wat het hem zou baten als hij te weten komt, dat het huis in handen over is gegaan van graaf Grasham. Vandaar tot de ontdekking, dat graaf Grasham en John Raffles een en dezelfde persoon zijn, is nog een hele stap, en vindt hij ook dat uit, dan kan ik dat slechts toejuichen, want op deze wijze lok ik de ellendeling wellicht opnieuw op mijn pad.

Maar in deze verwachting zou Raffles bedrogen worden.

Het was alsof Wilson van de aardbodem was weggevaagd.

En toch was zijn aanwezigheid in Londen, voor hem, die goed wist op te merken, maar al te duidelijk, want het aantal ernstige misdaden nam weer toe en voor Raffles viel er geen ogenblik aan te twijfelen, of zij gingen uit van een centrale organisatie, waarvan de bedrivers zeker gehoorzaamden aan het bevel van de Meester.

Een paar malen had er in de bladen een klein bericht gestaan betreffende de ontvluchting van Wilson en toen leek het wel alsof de politie alle hoop liet varen hem weer in handen te krijgen.

Voor Raffles was deze staat van zaken ondragelijk, want ofschoon hij persoonlijk als Lord Aberdeen niet het minste gevaar liep, zo zou zijn leven toch

steeds gevaar lopen, zolang zijn doods-vijand zich op vrije voeten bevond, het toeval kon beide mannen weer tegenover elkaar plaatsen en Raffles wist maar al te goed, hoe groot de macht was van de organisatie waarover Wilson het bevel voerde.

Er verliep een week, die door Raffles uitsluitend besteed werd aan nasporingen. Toen trad hij op een ochtend, nadat hij bijna de gehele nacht door verschillende wijken van Londen had gezworven, de werkkamer van Brand binnen en zei kortaf:

— Maak je reisvaardig Charles. Wij vertrekken vanmiddag.

De jonge man, die verdiept was in de bestudering van enige oude jaargangen van de «Times», wendde zich verrast naar Raffles en vroeg:

— Wij vertrekken? Waarheen?

— Naar de Markiezeilanden.

HOOFDSTUK III

OP WEG

Een ogenblik bleef Brand Raffles verwonderd aankijken en toen herhaalde hij langzaam :

— Naar de Markiezeneilanden?

— Ja. En meer speciaal naar het Diamanteneiland.

— Je wilt Ella Manoury bezoeken?

— Ja. Begrijp je niet waarom?

— Ik moet erkennen...

— Zij moet me behulpzaam zijn bij het opsporen van Erle Wilson, haar voormalige minnaar, de schurk, die haar gehele bestaan vernietigd heeft, haar ziel bedorven, haar toekomst verwoest. Zij haat hem erger dan de pest, en zij zal geen seconde aarzelen, mij op de hoogte te brengen van zijn gewoonten. Zij weet natuurlijk de namen van zijn vertrouwde vrienden, bij wie hij een schuilplaats heeft kunnen vinden. Zij kent ook die schuilplaatsen en als ik die eenmaal weet, dan wordt het terrein van mijn onderzoek aanzienlijk beperkt.

Charles Brand stond op, klapte het boek dicht en zei eenvoudig :

— Ik ben tot je dienst. Hoe zullen wij reizen ?

— Wij zullen de vliegtuigmachine gebruiken. Wees zo goed, Henderson eens hier te roepen.

Brand trad op de huistelefoon toe en stelde zich in verbinding met de garage, die zich in de tuin bevond, zich uitstrekkend achter het huis in de Cromwellstreet, hetwelk Raffles sedert geruime tijd onder de naam Lord William Aberdeën bewoonde. Hij sprak enige woorden in het toestel tot Henderson en hing de hoorn weer aan de haak.

Een ogenblik later trad Henderson het vertrek binnen en vroeg :

— Mylord beveelt?

— Ik wilde je zeggen, dat wij vanmiddag op reis gaan, James, antwoordde Raffles.

— Goed, Mylord. Met de auto?

— Neen, James, met de vliegtuigmachine, met «De duivel der lucht».

— Goed Mylord. Waarheen gaan we?

— Naar de Markiezeneilanden.

— Is het verder dan Amerika, Mylord? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Heel wat verder, James. Wij moeten eerst de Atlantische Oceaan oversteken, vliegen dan over een groot gedeelte van Zuid-Amerika en volgen dan de evenaar, tot dat wij ongeveer acht graden zuiderbreedte en ongeveer veertig graden westerlengte de Markiezeneilanden of Marquesas Islands bereikt hebben.

— Dat is heel wat kilometers, Mylord.
 — Bijna veertien duizend, James. Wij zullen over Para vliegen, een haven aan de oostkust van Brazilië en dit verlengt de afstand een weinig. De afstand van Para tot aan het einddoel is ongeveer acht duizend negen honderd vier kilometer. Tel daarbij de vijf duizend kilometer van Londen naar Para en je komt op het totaal van dertien duizend negen honderd vier kilometer.

— En hoelang doen wij over dat reisje? vroeg Henderson.

— Als alles goed gaat, James, kunnen wij de tocht in zeven en twintig uren volbrengen.

Seconden lang bleef het stil in het vertrek na deze woorden, die wel een grap leken te zijn en toch sprak Raffles niet anders dan de waarheid.

Enige jaren geleden had zijn geniale brein een vliegmachine uitgedacht, niet door benzine in beweging gebracht, maar door electriciteit en met dit vliegtuig had de Grote Onbekende reeds herhaaldelijk reizen gemaakt met een gemiddelde snelheid die de vijfhonderd kilometer per uur onder gunstige omstandigheden soms overschreed.

Uiterlijk week dit toestel niet veel af van de moderne straaljagers, behalve dan, dat het bijna uitsluitend uit aluminium was vervaardigd, maar het geheim van de beweegkracht had Raffles tot dusverre uitmuntend weten te bewaren, daar de elektrische machine geheel omsloten was door een metalen kap, welke geheime sluiting alleen door de drie mannen geopend kon worden, die hier thans in dit vertrek bijeen waren.

Het was ten tijde, waarop dit avontuur van Raffles zich afspeelde, niet lang geleden bekend geworden, dat het gelukt was met een straalvliegtuig een snelheid van meer dan 1000 km. per uur te bereiken, maar dit slechts gedurende korte tijd. De snelheid van de «Duiwel der lucht», het wonderwerk van John Raffles, stond hierbij weliswaar ten achter, maar het geniale der vinding van de Grote Onbekende lag voornamelijk in het feit van de opgehoopte elec-

trische kracht, die onuitputtelijk leek en de piloot in staat stelde zonder onthoud door te vliegen, daar onderweg geen brandstof behoefde te worden ingenomen, terwijl ook het gewicht van de machine, niet door zware benzine-tanks vergroot, een niet te hoog aan te slaan voordeel was.

Henderson was de eerste die weer sprak en er lag eerbied en iets als vrees in zijn stem, toen hij aarzelend zei:

— Dit wil dus zeggen, Mylord, dat wij met onze vliegmachine in nog iets minder dan drie en half etmaal de gehele aardbol zouden kunnen omvliegen.

— Zo is het mijn vriend, antwoordde Raffles. Maar laat je dit niet al te zeer verbazen. Over een tiental jaren en misschien nog wel eerder zullen deze snelheden heel gewoon zijn geworden en ik ben vast overtuigd, dat dit moet bijdragen tot de verbroedering van de mensheid, waarnaar wij zoveel tientallen eeuwen lang vruchteloos met andere middelen hebben gestreefd. Wij vertrekken dus vanmiddag, James, en ik verwacht, dat alles in orde is.

— Wat mij betreft, Mylord, zouden we binnen een uur kunnen opstijgen, hernam Henderson. De vliegmachine staat in volmaakte orde in uw particuliere hangar van het vliegveld van Hendon. Nog gisteren heb ik alles zorgvuldig nagezien. De machine is uitmuntend in orde. De accumulatoren zijn geladen en als het moest zouden wij er veertien dagen achtereen mee in de lucht kunnen blijven.

— Goed zo, James. Dan hoeft er dus alleen nog maar gezorgd te worden voor proviand, dekens, onze tent, wapens, verrekijkers, ammunitie en andere benodigdheden, waarvan mijnheer Brand een volledige lijst heeft. Ik reken er op, dat wij om drie uur kunnen vertrekken.

— Alles zal in orde zijn, Mylord, hernam Henderson eenvoudig.

Hij draaide zich op zijn hielen om en vertrok.

Wat Charles Brand betreft, hij haalde dadelijk de lijst te voorschijn, waarop tot in de minste bijzonderheden alles

vermeld stond, wat de reizigers konden nodig hebben voor een reis naar de tropen en die een zo goed als geheel onbewoond eiland tot einddoel had.

Binnen een uur was deze voorraad bijeen gebracht en met de uiterste zorg verpakt in twee langwerpige koffers van aluminium, die zo vervaardigd waren, dat zij nauwkeurig pasten in wat men zou kunnen noemen het ruim van het kleine vliegtuig, dat hen moest overbrengen.

Wat de proviand betreft, zij bestond voor een deel uit geconserveerde, voor het andere deel uit verse levensmiddelen, want het was nog een der wonderen van de «Duivel der lucht», dat men aan boord zeer gemakkelijk door middel van electriciteit, allerlei smakelijke dingen kon koken, bakken of braden, zonder het minste gevaar voor brand.

Nadat alles verzorgd was, werden de koffers op de auto geladen en de drie mannen vertrokken, het huis achterlatend onder de hoede van de grijze kamerdienaar van Lord Aberdeen, de trouwe Gaston.

Binnen anderhalf uur had de auto Hendon bereikt, waar de drie mannen de lunch gebruikten, waarop de auto het vliegveld opreed en regelrecht naar de hangar, waar de vliegmaschine van Raffles veilig stond opgeborgen.

De auto werd nu in de hanger neergezet, nadat de metalen koffers, benevens de kisten met levensmiddelen waren afgeladen. De drie mannen rolden de «Duivel der lucht» naar buiten.

Het was een zeer sierlijk toestel, met vleugels, gelijkend op die van een libel, een vierbladige schroef en een

voortreffelijk verend, intrekbaar onderstel, hetgeen een landing, zelfs op ongelijk terrein mogelijk maakte.

En zo fijn en tenger zag deze mechanische vogel er uit, dat niemand op het denkbeeld zou komen, dat in haar binnenste een geheimzinnige machine verborgen was, in staat om meer dan vijftien honderd paardekrachten op te leveren.

Achter en halverwege onder de draagvlakken bevonden zich de cockpit, aan weerszijden van drie ronde kijkramen voorzien, als de patrijspoorten van een schip en waarvan men het dak naar willekeur kon sluiten en openen, al naar de weersgesteldheid, de hoogte van het toestel boven de aarde of de luchtstreek waarin het vertoefde, dit wenselijk of mogelijk maakte.

Snel, vóór al te veel nieuwsgierigen van het vliegekamp zich ter plaatse konden bevinden, werd de bagage ingeladen en vastgezet, en daarop begaven de drie mannen, nadat de deur van de hangar weer gesloten was, zich aan boord van het ranke vliegtuig.

Het had juist drie uur geslagen op de grote klok van het vliegeterrein, toen Raffles, die het eerst de machine zou besturen, een kleine hefboom overhaalde en daardoor de machine inschakelde.

De schroef begon aanstonds te draaien, eerst langzaam, toen hoe langer hoe sneller. Het toestel schoof enige meters vooruit, verhief zich met een sierlijke zwaai van het grasveld en steeg trots en met oneindige bevalligheid in de blauwe lucht omhoog.

De reis naar het Diamanteneiland had een aanvang genomen.

HOOFDSTUK IV

REIS EN AANKOMST

Raffles liet de Duivel der lucht stijgen tot een hoogte van omstreeks twee duizend meter, daarbij zorg dragend gedurende die stijging de snelheid niet al te zeer op te drijven, daar hij er volstrekt niet verlangend naar was, de vermogens van zijn vliegtuig nodeloos uit te putten.

Grote spiralen beschrijvend steeg de machine op, waarop Raffles aanstonds koers zette naar het zuidwesten.

Daar hij voornemens was, in zo veel mogelijk rechte lijn naar Para te vliegen, moest hij het Kanaal oversteken, dat binnen weinige minuten bereikt was, en vervolgens een gedeelte van Frankrijk, waarbij de orlogshaven Brest een paar mijlen aan stuurboord bleef liggen.

Raffles stak de Golf van Biskaje in haar volle breedte over en hield aan op Kaap Finisterre, welks uiterste puntje van Spanje nog vóór vier uur bereikt werd.

Toen de kust van Portugal uit het oog verdween, wisten de drie mannen, dat zij geen land meer zouden aanschouwen, vóór zij Para hadden bereikt, met uitzondering van het eiland Madera, dat zij een half uur later aan de horizont zouden zien opdoemen als een grote, kleurige ruiker, neergelegd op een ontzaglijke plaat van spiegelglas.

Op aarde was de temperatuur voor de tijd van het jaar buitengewoon zacht geweest, maar op deze hoogte van vierduizend meter, waarop Raffles de machine thans gebracht had, was de koude

zeer voelbaar en de drie mannen beklagden er zich niet over, dat zij zich in hun warme vliegekledij hadden gestoken.

Onder de vliegmaschine breidde thans de Atlantische Oceaan zich in zijn onmetelijke pracht uit. De zon goot haar straten over de diep blauwe golven van deze zee, die twee vastelanden van elkander scheidt, en hier en daar ontwaarden de luchtreizigers grote mailboten, die echter door de afstand niet groter leken dan vliegjes.

De luchtreizigers bevonden zich hier op een zeer druk bevaren gedeelte van de Oceaan, want hier kruisten de routes elkander van Lissabon naar Pernambuco, van Marseille naar Buenos-Aires, van Bordeaux naar dezelfde plaats, van Hamburg en Liverpool naar Para, van Marseille naar Dakar, van Liverpool naar Madeira, van Cadix naar Havana, van Amsterdam naar Paramaribo en nog zoveel andere stoomvaartlijnen, die thans weer waren herleefd, nadat wereldoorlog II als het ware alle handelschepen geleidelijk van de zeeën had weggevaagd.

Somtijds zagen de drie mannen wel zes of zeven grote schepen tegelijk, dikke, roetzwarte rookpluimen achter zich latend, en alsof zij met elkander wedijverden, de producten van vreemde bodem naar het eigen land te voeren.

Inmiddels werkte de machine van de «Duivel der lucht» met de regelmatigheid van een uurwerk en daar men

geen last had van de oorverdovende ontploffingen van twee of zelfs vier benzinemotoren, werd alleen het suizend geluid van de schroef vernomen.

Zien deed men er volstrekt niets van, zo ongelooflijk snel wentelde zij rond.

Raffles had de snelheid reeds lang op haar maximum gebracht en gierend als een stormwind, veel sneller dan de snelste albatros, sneller dan een orkaan, stormde de ranke, mechanische vogel door het luchtruim.

Nu en dan wisselde Brand en Henderson, veilig verborgen achter het glas van de cockpit, enige woorden met elkaar.

— Wordt het niet bijna tijd voor het diner, mijnheer Brand? vroeg Henderson na enige tijd, terwijl hij zijn horloge raadpleegde.

— Volgens jouw horloge zeker wel, antwoordde Charles Brand lachend, maar je loopt bijzonder voor.

— Dat meent u toch zeker niet, mijnheer Brand, riep Henderson uit, verontwaardigd dat men iets kwaads durfde zeggen van zijn trouwe, nikkelen knol, waarvan hij verklaarde dat het per jaar geen volle minuut voor liep.

— Ik meen het in volle ernst, James. Volgens de plek, waar wij nu zijn, marcheert je horloge verkeerd, James.

— Maar ik heb het van ochtend pas opgewonden, mijnheer Brand en het vergeleken met de Big Ben, riep Henderson uit.

— En juist omdat je horloge gelijk loopt met de klokken van Londen, vriend James, daarom kan het onmogelijk gaan met de klokken onder onze vliegmaschine, verondersteld, dat die er zouden zijn.

Henderson scheen nog niet overtuigd te zijn en schudde afkeurend het hoofd, terwijl hij bromde:

— Daar begrijp ik volstrekt niets van, mijnheer Brand.

— Dan zal ik trachten je het duidelijk te maken, James. De afstand van Londen naar Para bedraagt rond de vijf

duizend kilometer. Daar de vliegmaschine vijf honderd kilometer per uur aflegt, moet zij die reis juist in tien uren volbrengen en daar wij om drie uur in de namiddag zijn opgestegen, moeten wij om één uur in de nacht te Para zijn, tenminste volgens onze horloges. Maar dan zullen de klokken te Para een heel andere tijd aanwijzen, James, een veel vroegere tijd, en wel zoveel maal vier minuten, als er graden liggen tussen Londen en Para, dat wil zeggen, vijf en veertig. Het zal dus te Para, wanneer wij daar aankomen, honderd tachtig minuten, dat is drie uur vroeger zijn, tien uur in de avond.

— En mag ik weten, mijnheer Brand, wie die nonsens heeft uitgevonden?

— De zon, beste James, niemand anders dan de zon, antwoordde Brand glimlachend. Herinner je maar eens, dat ons schitterend hemellichaam zijn schijnbare tocht om de aarde zeer nauwkeurig in vier en twintig uren volbrengt. Welnu, onze aarde is verdeeld in drie honderd zestig graden en de zon heeft dus juist vier minuten nodig om een graad te doorlopen. Kun je me volgen?

— Ik doe er mijn best voor, mijnheer Brand, antwoordde de reus, terwijl hij Brand de woorden van de lippen scheen te willen lezen.

— Welnu, dan is het immers duidelijk, dat iemand die naar het oosten reist, dat wil zeggen, de zon tegemoet, bij iedere graad vier minuten op het hemellichaam moet winnen?

Henderson had zijn hoofd in de handen verborgen en zat geruime tijd in diep gepeins verzonken. Eindelijk keek hij Brand weer aan en hernam brommend:

— Ik wil wel geloven dat het zo is, mijnheer Brand, maar u moet mij niet kwalijk nemen, ik houd mij liever aan mijn horloge,

— En daarin kan ik je geen ongelijk geven, vriend James, riep Brand lachend uit. Knoei vooral niet aan je horloge, het is voor de berekening van Mylord juist goed, om nauwkeurig te weten,

hoe laat het op een gegeven ogenblik te Londen is.

— Nog een enkele opmerking, mijnheer Brand. Als ik u dus goed begrepen heb, zou het, als men maar vlug genoeg kon reizen, mogelijk zijn, om bij voorbeeld om drie uur te New York aan te komen, terwijl men een half uur later uit Londen zou zijn vertrokken.

— Dat zou inderdaad mogelijk zijn, James, mits men kon beschikken over een vervoermiddel, dat nog vlugger reisde dan de zon en nog meer dan een graad, dat wil zeggen honderd elf kilometer, langs de equator gemeten, in elke vier minuten aflegde, maar zo'n voertuig is nog niet uitgevonden.

— De «Duivel der lucht» gaat niet veel langzamer, mijnheer Brand, riep Henderson uit.

— Nu laat je je wel een weinig door je bewondering meeslepen, James. Een snelheid van een graad per vier minuten met een uursnelheid van bijna zeventien honderd kilometer, zover heeft de «Duivel der lucht» het nog niet gebracht, maar mocht er inderdaad een stuwkracht worden uitgevonden, die zeventien honderd kilometer per uur kon afleggen, dan zou men te één uur in de namiddag te Londen opstijgend en steeds in westelijke richting vliegend, nauwkeurig op datzelfde uur in iedere andere stad der wereld aankomen, hoe ver of hoe dicht bij ook gelegen. Onmogelijk is zo'n uitvinding niet, want de straalvliegtuigen halen, onder gunstige omstandigheden al 1000 km. per uur. En, wanneer men de atoomkracht ook eens voor vliegtuigen zou kunnen toepassen, dan zal die snelheid misschien nog wel groter worden. De mogelijkheid is dan zelfs niet uitgesloten, dat men volgens de klok vroeger aankomt dan men is vertrokken.

— Daar staat je verstand eenvoudig bij stil, riep Henderson hoofdschuddend Mijnheer Brand, ik zal u wat zeggen, ik geloof dat wij er het beste aan doen, als wij ons door onze maag laten leiden bij het bepalen van de tijd en de mijne

waarschuwt me nu dat het uur om te eten is aangebroken.

— Volg jij dan de ingeving van je maag maar, James, hernam Brand lachend, en zorg voor een goede maaltijd.

Henderson liet zich dat geen tweemaal zeggen en aanstonds maakte hij zich voorbereidelen.

De stekkers werden in de daartoe bestemde stopcontacten gezet en weinige minuten later waren de kookplaten en de oven gloeiend warm.

Henderson had met grote behendigheid een paar kuikens geplukt en bereidde nu dit gevogelte op een manier, die de bewondering van Brand wekte.

Hij opende een blikje groenten, maakte de inhoud warm, roosterde brood, kookte een paar eieren, waarvan er een paar dozijn waren meegenomen en diende tenslotte dit alles keurig op in het aluminium vaatwerk, hetwelk geplaatst werd op een soort tafeltje, lang en smal, hetwelk men naar believen in de bodem van het vliegtuig kon neerklassen.

Henderson ging Raffles daarna aan de stuurinrichting vervangen en een ogenblik later deden de beide vrienden zich te goed aan de voortreffelijk bereide maaltijd, begoten met een fles goede Cantemerle.

Een van de uitnemende hoedanigheden van Raffles' vliegmaschine was, dat men er ongestraft kon roken, want wegens de afwezigheid van benzine, en daar bijna alle delen uit aluminium waren vervaardigd, was ieder gevaar voor brand uitgesloten.

En zo staken de beide vrienden hun sigaretten aan en spoedig dwarrelde de lichtblauwe rook door de kleine ruimte om een uitweg te zoeken door een soort schuin geplaatst ventilatieroostertje, hetwelk voor luchtverversing diende, en zoals men ze ook vindt aan boord van de grote mailboten.

En intussen zette de Duivel der lucht zonder schokken of trillingen en toch met een regelmatige snelheid, door geen enkel ander vliegtuig geëvenaard, zijn weg door het luchtruim voort.

Langzamerhand begon de schemering over de Oceaan te vallen en de zon zonk achter de westerkim met stralende glans in zee.

Tamelijk snel nam de duisternis toe, zoals het geval is in alle streken der aarde, in de nabijheid der keerkringen gelegen, en spoedig was het volkomen duister.

Maar aan de nachtelijke hemel tintelden milliarden sterren en in diep stilzwijgen genoten de twee mannen van het verrukkelijke schouwspel, indrukwekkender dan onverschillig welk ander natuurtafereel en waarvan men de invloed pas goed ondergaat, als men zich tussen hemel en aarde bevindt, ver van het gedruis der samenleving.

De melkweg was zeer duidelijk zichtbaar en onvergelykelijk schitterde het sterrebeeld van de Grote Beer.

De maan was opgekomen en haar zilveren licht deed de golven van de Oceaan met een wonderlijke lichtschijschijnen glanzen.

Nu en dan doemde er diep beneden de luchtreizigers, heel flauw een rij van lichtjes op; dat was een mailboot, die haar weg zocht over de wijde Oceaan.

Er kon thans alleen maar op het kompas gestuurd worden, maar Raffles wist dat dit aan Henderson was toevertrouwd en dat hij geen streep zou afwijken van de juiste koers.

Het werd nu tijd om aan nachtrust te gaan denken en Raffles was de eerste die zich neervlijde op het smalle rustbed, achter de cockpit, nadat hij Brand de nodige instructies gegeven had voor de tocht, dwars over Zuid-Amerika.

Henderson zou nog enige uren de machine blijven besturen, om dan zijn plaats in te ruimen voor Charles Brand.

Binnen korte tijd zou men land in zicht krijgen en Henderson was degene, die dit het eerste ontdekte.

Hij wendde even het hoofd om naar Brand, die in gedachten voor zich uitstaarde en toen de jonge man de richting van zijn blik volgde, zag hij eerst een vage, donkere streep, die al spoedig duidelijker werd en tenslotte een gril-

lige kustlijn vormde, hier en daar onderbroken door kleine rijen gloeiende stipjes; dat waren de steden.

Brand nam zijn plaats in in de cockpit en ging naast Henderson zitten, om het stuur uit diens handen over te nemen.

Het was thans de beurt van de reus om enige uren welverdiende nachtrust te genieten.

Het bleek spoedig, dat Henderson zich in de richting niet vergist had, want binnen tien minuten zweefde de vlieg-machine boven een grote stad, die niet anders kon zijn dan Para, gelegen aan de brede monding van de Araguaya.

Maar het was niet deze rivier, welke de jonge man zou volgen. Dat was de Amazone, een van de grootste en schoonste rivieren der wereld, met een buitengewoon groot aantal voorname zijrivieren, en die door geheel Zuid-Amerika voert, van het oosten naar het westen.

Eindelijk had men nu weer land onder zich en veiligheidshalve liet Brand de vlieg-machine stijgen en bleef op het kompas doorvliegen.

Toch ontwaarde hij nu en dan het glanzen van het maanlicht op de kalme wateren van de machtige rivier, de Amazonestroom onder zich en dit gaf hem een gevoel van gerustheid. Hij wist nu, dat hij de goede richting volgde.

Zonder een ogenblik op te houden, zette de vlieg-machine haar tocht voort, dwars door Brazilië en vervolgens over een gedeelte van Peru en Ecuador.

De snelste trein zou over de afstand van Para naar Quito aan de oostkust van Zuid-Amerika ongeveer vijftig uren hebben gedaan. De «Duivel der lucht» legde die afstand af in zes uur en toen de dag weer aanbrak, had Raffles, die ontwaakt was, juist nog gelegenheid om een afscheidsgroet toe te wuiven aan de Cordilleras de los Andes, de ontzaglijke bergketen, die zich van het uiterste noorden tot de zuidelijkste punt langs de oostkust van Zuid-Amerika verheft.

En van dit ogenblik af zouden de drie luchtreizigers nogmaals niets anders

beneden zich zien dan golven en nog eens golven. Ditmaal van de grote Stille Oceaan.

Brand zorgde ditmaal voor het ontbijt en Raffles nam de stuurknuppel weer van hem over, teneinde de Duivel der lucht naar de plaats van bestemming te brengen.

Alles beloofde een verrukkelijke dag en zelfs hier boven op een hoogte van bijna twee duizend meter en ondanks de snelheid werd men de invloed gewaar van de warme golfstroom, die zich hier ten zuiden van de Equator, in bijna volkomen rechte lijn uitstrekt over honderden en nogmaals honderden kilometers lengte.

De uren verstreken, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

En eindelijk klonk het over de lippen van Henderson, die verbazend sterke ogen had, de kreet: «Land».

Reeds tien minuten later zweefde de Duivel der lucht op zeer grote hoogte boven een eendeloze reeks kleine eilandjes, die zich voordeden als stippen en die de uitlopers waren van de Tocamotu-eilanden.

Duizenden eilanden, waarvan er zeer vele niet of slechts zeer weinig bekend zijn, zijn hier als het ware op de Oceaan rond gestrooid door een machtige hand en vele daarvan hebben hun ontstaan te danken aan de arbeid van het koraaldieltje dat hier duizenden eeuwen werk heeft aan de vorming der koraaleilanden of Atols, in vele gevallen niets meer dan een kring van koraalriffen die somtijds slechts een meter of iets meer boven de golven uitsteken en een cirkelvormig meer omsluiten, in welks midden zich somtijds een eilandje verheft.

Maar ook zijn vele dezer eilandjes niets anders dan de toppen der bergen, behorende tot het vasteland, hetwelk zich hier, volgens vele aardrijkskundigen, honderdduizenden jaren geleden moet hebben bevonden.

De Duivel der lucht stevende steeds verder; Raffles liet de machine een

weinig dalen en scheen te zoeken als een sperwer, die uit een vlucht duiven zijn slachtoffer uitzoekt.

Eindelijk doemde aan de horizon een nieuw eiland op, dat wat groter scheen dan de vorigen en waarvan de grillige vormen spoedig duidelijker zichtbaar werden.

Het eiland had de vorm van een Australische boomerang, of van een reusachtige letter L, zonder dat echter de hoek in het midden volkomen recht was, maar eerder tamelijk stomp.

Aan het eindeinde van een der benen van deze L verhief zich een voorgebergte tot op een hoogte van omstreeks twee honderd meter en waarvan men ongetwijfeld een ruim uitzicht moest hebben op dit gedeelte van de Stille Oceaan.

Meer landwaarts in verhieven zich bossen en reeds kon het scherpe oog van Henderson een paar zilveren linten ontwaren. Dat waren de beide riviertjes, die hun oorsprong vinden op dat zoeven genoemde gebergte en in talloze kronkelingen afdaalden naar de vallei om zich tenslotte uit te storten in twee inhammen, omzoond met palmen.

Niet zodra had Raffles het eiland ontwaard, of hij liet de vliegmachine aanzienlijk dalen en met overrompelende snelheid werden de vormen van het eiland reeds duidelijk zichtbaar om een ogenblik later niet langer waarneembaar te zijn, want de vliegmachine bevond zich thans op slechts honderd meter hoogte boven een uitgestrekte vlakte, waarop het toestel even later zacht neerstreek, als vermoeid van de tocht.

Nauwelijks waren de drie mannen uitgestapt en hadden zij zich ontdaan van de zware pelzen, die hen thans zeer benauwdde, of heel in de verte, aan het begin van de uitgestrekte vlakte, naderden haastig een viertal gedaanten.

Het waren vrouwen, waarvan er twee, die de beide anderen een weinig vooruit waren, met doeken wuifden.

HOOFDSTUK V

EEN DREIGEND GEVAAR

Zo vreemd was deze plotselinge verschijning van vrouwelijke wezens op dit eiland, dat men wel onbewoond moest wanen, daar het ver buiten de gewone scheepvaartroute lag, dat Brand een ogenblik vol verwondering bleef toezien.

Toen vroeg hij op zachte toon, zich tot Raffles wendend :

— Zijn dat je beschermelingen?

— Ja, Charles, dat is de Armeense Sonja Bastides met haar beide dienstmaagden, die haar volgden en de ongelukkige Ella Manoury, die ik op haar eigen verlangen naar mijn schatkamer-eiland heb moeten brengen.

Intussen naderden de vrouwen snel, en de Armeense, vlug als een hinde, had Raffles spoedig bereikt, knielde voor hem neer, greep zijn hand en bracht die vol eerbied aan de lippen, vóór Raffles haar had kunnen opheffen.

Het was een zeer mooie, nog jonge vrouw, met alle kenmerken van haar ras, een klassiek gesneden, ovaal gelaat, zacht olijfkleurig, een fraai, gewelfd voorhoofd en de helderste ogen, die men zich kan denken, overwelfd door wenkbrauwen, waarvan de onbespelijkke boog de bewondering gaande maakte van Charles Brand.

De jonge man kende de geschiedenis van deze vrouw.

Ruim vijf jaren tevoren had Raffles, die zich toen in Turkije bevond, haar met gevaar voor zijn eigen leven en in een vreselijke strijd weten te ontrukken aan de klauwen van een Turk, Mustaphar Efrim geheten, die haar had willen ontvoeren, nadat hij, geholpen door een bende zijner landgenoten, haar vader en haar moeder, benevens het gehele dienstpersioneel van de rampzalige Armeense familie had vermoord en hun huis in brand gestoken.

Nadat letterlijk het gehele gezin van het jonge meisje tot het laatste lid was uitgeroeid en zij niemand ter wereld meer bezat om zich over haar te ontfermen, trok Raffles zich het lot van de jonge Armeense aan, en op haar eigen aandringen bracht hij haar met enige harer dienstmaagden eerst naar een onbewoond eiland, ten noorden van IJsland gelegen, hetwelk Raffles eveneens tot een van zijn schatkamers had ingericht en vervolgens, nadat door een noodlottige samenloop van omstandigheden, het bestaan van dit eiland aan zeerovers bekend was geworden, naar de plek, waar zij zich thans bevond; en waarheen hij omstreeks een week geleden en eveneens op haar eigen drin-

gend verlangen, Ella Manoury had overgebracht, de voormalige minnares van Erle Wilson.

Het spreekt vanzelf dat Raffles gedurende al die tijd meermalen aan de jonge Armeense, die van innige liefde voor haar redder vervuld was, het voorstel had gedaan, om weer naar de bewoonde wereld terug te keren. Maar telkens had zij geweigerd en zij gevoelde zich met haar beide dienstmaagden, Mirza en Ina volkomen gelukkig, hier op dit verrukkelijke plekje en zij geloofde in waarheid de redder van haar eer en van haar leven een dienst te bewijzen, door de schatten te bewaken, welke hier goed verborgen waren.

Ella Manoury had zwijgend toegekeken bij de begroeting van John Raffles door de jonge Armeense en zij trad nu zelf naderbij. Een knappe, maar zeer bleke vrouw, wier gelaat nog steeds de sporen droeg van haar vroeger lijden en van de ziekte, die het gevolg was van de gevaarlijke wonde, haar door Wilson toegebracht.

Zij stak Raffles met een aarzelend gebaar de hand toe en zei op zachte toon :

— De hemel zij gedankt, dat ge gekomen zijt, Raffles. De Voorzienigheid moet u hierheen gebracht hebben. Maar nu vrezen wij niets meer.

— Vrezen ? vroeg Raffles verwonderd. Wat meent gij daarmee ? Wat kunt gij te vrezen hebben op dit eiland, hetwelk op bijna geen enkele kaart voorkomt, waar zich geen enkel schadelijk dier ophoudt en dat nimmer door enig vaartuig wordt aangedaan ?

Er liep een huivering over het lichaam van de vrouw, toen zij antwoordde :

— Er zijn hier mensen geweest, nog pas gisteren, maar ik kan er niet over spreken, gij zult het zelf zien.

— Mensen ? herhaalde Raffles verwonderd. Maar dat komt mij onmogelijk voor. Dan moeten het wilden geweest zijn, die van een der naburige eilanden hierheen zijn gekomen.

Sonja Bastides knikte bevestigend op deze woorden en op haar schoon ge-

laat lag nu ook een uitdrukking van ontzetting.

— Het waren wilden, zei zij zacht. Ik dank de hemel, dat ge gekomen zijt. Ga spoedig mee.

De jonge vrouw nam Raffles bij de hand en voerde hem mede over de vlakte, terwijl de anderen volgden.

Er werd weinig gesproken, want iedereen was te zeer onder de indruk van de weinige woorden, zoeven door de twee vrouwen gesproken.

Charles Brand begreep er de betekenis maar al te goed van.

Hij wist dat er zich bij de honderden eilandjes, waaruit de meer zuidelijk gelegen Toeamotueilanden is samengesteld, nog velen zijn, bewoond door wilden, in de ware betekenis van het woord, kanibalen, die nog nimmer in aanraking zijn geweest met de westerse beschaving en die, wanneer door een storm een schip op de kust geworpen wordt, alle opvarenden meedogenloos afmaken, om vervolgens een afschuwelijke maaltijd aan te richten.

Menigmaal trokken deze wilden naar een der naburige eilanden, alleen met het doel, om er de bewoners te overvallen en zoveel mogelijk gevangen mee te voeren en dezen te vermoorden.

Maar nog nimmer was het voorgekomen, dat de wilden zich in hun prauwen zover durfden wagen en nog altijd hoopte de jonge man, dat de beide vrouwen zich vergist moesten hebben.

Aan de rand van de vlakte, niet ver van een dicht begroeid bos van cocospalmen, tamarindebomen en ceders, verhief zich een hut, die van uit zee volkomen onzichtbaar was, en welke Raffles zo gerieflijk mogelijk had ingericht. Men vond daar een tamelijk groot, gemeenschappelijk vertrek, waar Sonja zich met haar beide vrouwen kon ophouden en dat geheel was ingericht volgens de Armeense zeden, met lage rustbanken, zachte kussens op de vloer, die met dikke fijn gevlochten matten bedekt was, kleurige tapijten aan de wanden en enige gemakkelijke stoelen.

Dan waren er nog enige slaapvertrekken en afzonderlijk, door een smalle

gang in verbinding met de hut staande, lag de keuken.

Een weinig verder bevond zich de kleine stal, waar enige geiten, een ezelin en een klein Javaans paard gestald stonden, welk laatste rijdier door de jonge Armeense menigmaal gebruikt werd om tochtjes over het eiland te maken, dat twee uur gaans en half zo breed was.

Op enige meters afstand van het kleine landhuis stroomde een der beide riviertjes, die op deze plek niet breder was dan vier meter, overbrugd door een soort plankier van bamboe, van een lage leuning voorzien en die toegang gaf tot een achter de rivier gelegen pad.

Maar men hield zich hier niet op. Raffles wilde zich eerst persoonlijk gaan overtuigen, of de beide vrouwen zich misschien niet vergist hadden.

En zo begon men de oever van het kristalheldere riviertje te volgen, dat in de grootste der beide baaien van het eiland, op de westelijke kust uitstroomde.

Men had hiertoe gebruik gemaakt van het kleine bruggetje en bevond zich nu op de linkeroever van de stroom.

Nu en dan naderde het woud de rivier zo dicht, dat er slechts weinig ruimte overbleef voor het smalle voetpad, hetwelk langs de oever leidde en dat zich in de loop der jaren gevormd had, daar Sonja Bastides de gewoonte had, iedere dag een wandeling te maken, van de hut naar de baai, vanwaar men een verrukkelijk uitzicht had over dit gedeelte van de Oceaan en soms bij zeer helder weer de westelijke eilanden van de Markiezengroep, Taoehato, Niekoe en Aroeano kon zien liggen.

Onder alle andere omstandigheden zouden de drie mannen zeker genoten hebben van alles wat hen omringde, van de bonte vogels, die in de hoge toppen der cocospalmen snaterden en die wel levend goud, karmozijn en porfier leken, van het grappig gestoei der kleine aapjes, wonderlijk sierlijk, met hun buitengewoon lange grijpstaarten en van de halfapen, de maka's met

hun zonderling grote ogen, van de zoelen zephir, die de geuren van tamarinde, foelie en vanille aanvoerde, van het verre ruisen van de branding op de koraalriffen, die het eiland voor een gedeelte omgaven en van het onvergelykelijke blauw van de hemel boven hun hoofden.

Maar nu konden zich hun gedachten niet met al deze schoonheden ophouden, want nog altijd klonk het in hun oren als een wanklank; de woorden van Ella Manoury.

Een paar malen had men een hoge heuvel moeten overtrekken, maar eensklaps, na bijna een uur te hebben gegaan, strekte zich de baai en daarachter de eindeloze zee voor de blikken der wandelaars uit.

De inham had een bijna zuivere, halfcirkelvormige gedaante en was omstreeks honderd meter diep en even breed. Zij was omzoomd door een uitermate gelijk strand uit zeer fijn wit zand bestaande. Op bijna een kilometer van de ingang van de baai strekte zich het rif uit, waartegen de branding brak, en waarbinnen het water zo glad was als een spiegel.

Maar Raffles en zijn beide metgezellen hadden geen gelegenheid om van de schoonheid van het schouwspel te genieten. Want Sonja had haar hand op de arm van de Grote Onbekende gelegd en wees met bevende vinger naar een paar plekken op het witte strand, niet ver van de oever.

Raffles keek er een ogenblik naar, nam toen zijn prismakijker en tuurde enige ogenblikken door het instrument. Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking, toen hij de kijker weer liet zakken.

— Blijf gij hier op ons wachten, zei hij, zich tot de vrouwen wendend, het is niet nodig, dat gij het ziet. Wij zullen er heen gaan.

— Laat ons nog enige tijd mogen volgen. Ik ben bang, hernam de Armeense sidderend.

— Maar gij hebt thans niets te vrezen, hernam Raffles. Hier op deze open

plek kunt gij onmogelijk overvallen worden. Wij kunnen dadelijk weer bij u zijn.

Hij gaf Brand en Henderson een wenk en de drie mannen snelden naar het strand van de baai, steeds de oever van het riviertje volgend en wat zij daar zagen bewees maar al te duidelijk, dat de beide vrouwen zoeven de waarheid hadden gesproken. Op het strand waren scherp de indrukken te zien van naakte voeten en ook van de kielen van een twaalfstal prauwen, die gedeeltelijk op de oever waren getrokken. Dat was echter nog niet alles. Hier en daar verspreid, lagen verkoolden stukken hout en menselijke gebeente, zwart geblakerd, waaronder drie schedels, die boven op het voorhoofd grote, onregelmatige gaten vertoonden.

Zwijgend, met afgrijzen vervuld, keken de drie mannen elkaar aan. Toen begon Raffles :

— Kanibalen. Zij zijn hierheen gekomen, om er een van hun afschuwelijke maaltijden te houden en niemand kan zeggen of zij niet vroeg of laat weer terug zullen keren. De vrouwen mogen hier geen uur langer blijven. Zij moeten worden weggebracht. Ik mag hen niet blootstellen aan het ontzettende gevaar, dat zij ontdekt zullen worden.

— En je schatten? vroeg Brand.

— Daaromtrent maak ik me geen ogenblik bezorgd. Die zijn volkomen veilig geborgen in het inwendige van die rots, welke wij zelf met behulp van dynamiet hebben uitgehold en men zou deze springstof opnieuw moeten aanwenden, om de ontzaglijke rotsblokken terzijde te wentelen, die thans de toegang tot de schatkamer versperren.

Terwijl zij spraken hadden Raffles en zijn gezellen de terugtocht weer aanvaard en enige minuten later voegden zij zich bij de angstig wachtende vrouwen.

— Welnu, heer? vroeg Sonja Bastides, haar hand naar Raffles uitstekend.

— Gij hebt goed gezien, Sonja. Gij hebt inderdaad in groot gevaar verkeerd en ik zal het mijzelf nooit ver-

geven, dat ik u daaraan heb blootgesteld. Wij vertrekken zo spoedig mogelijk. Gij moogt hier niet langer blijven. Zeg mij, hoe ge de aanwezigheid van de wilden ontdekt heb.

— Het was deze nacht, heer, toen Ina gewekt werd door een zonderling geruis, geheel ongewoon op ons eiland en zij kwam mij wekken. Het geruis werd spoedig sterker, niet wetende wat dit te betekenen had, maakten wij Mirza en de vrouw wakker, welke gij mij tot metgezellin hebt gegeven. Wij keken uit het venster naar buiten en zagen een rossige gloed, die zich echter scheen te verwijderen. Toen vatten wij moed. Wij kleedden ons aan en wij volgden het schijnsel, dat zich bewoog langs de rechteroever van het riviertje. Tenslotte bereikten wij de zoom van het woud en konden het strand van de baai zien liggen. En daarop zagen wij ook het afschuwelijke, waarvoor wij aanstonds in dodelijke schrik de vlucht namen. Wilden sprongen daar als duivels rond en zwaaiden met hun speren en knotten onder een ijzingwekkend gegil, terwijl enige gevangenen, met lianen gebonden, dicht bij de oever van de rivier lagen.

— Wij zullen aanstonds dit eiland verlaten, Sonja, zei Raffles.

— En ik was hier zo gelukkig, riep de jonge Armeense op smartelijke toon uit. Het Paradijs kan niet zo schoon zijn geweest. Gij kwaamt mij menigmaal bezoeken en wij spraken over mijn land en over de dingen die er in uw midden voorvallen. Ik zou gaarne willen blijven, heer.

— Neen, Sonja, ik mag je niet blootstellen aan dit gevaar, hernam Raffles. Ik bezit nog andere eilanden, even schoon als deze, groter zelfs en waar gij zulk en gevaar in het minst niet hebt te duchten! Kom spoedig, de dag neigt ten einde en wie kan zeggen, of de wilden niet zullen terugkeren en misschien dicht in de buurt met hun prauwen rondzwerven!

De vrouwen begrepen thans ook wel, dat het verblijf op dit heerlijke eiland onmogelijk was geworden, want of-

schoon het de gewoonte der wilden niet is, om onder soortgelijke omstandigheden ver het land binnen te dringen — een gering toeval kon hen met die gewoonte doen breken, hun geoeffend oog zou spoedig de aanwezigheid van mensen bespeurd hebben, en dan kon het lot van de ongelukkige vrouwen niet twijfelachtig zijn.

Stilzwijgend werd de terugtocht aangevaard, en na een uur bereikte men de hut weer.

Haastig werd de maaltijd gebruikt en daarop pakten de dienstboden alles bijeen, wat haar meesteres tot geen prijs wilde achterlaten, terwijl Sonja Bastides met tranen in de ogen toekeek.

Henderson laadde de vracht op zijn sterke schouders; Sonja streelde de geiten en de ponny, nog eens, wuifde naar de kippen en kalkoenen, die binnen de omheining rondtrippelden en daarop begon de tocht naar de vlieg-machine, welke men aan het begin der vlakte had achtergelaten.

Ditmaal volgde men de kortste weg, die langs en gedeeltelijk door een klein bos van tamarindebomen voerde en pas later zou dit hun behoud blijken te zijn geweest...

Want toen Raffles, die vooraan liep, het bosje weer wilde verlaten, om opnieuw de vlakte te betreden, zag hij iets, dat hem eensklaps weer deed terugtreden, en met gesmoorde stem uitroepen :

— Halt! geen stap verder of het zou ons allen het leven kunnen kosten!

Zo snel hij kon voerde hij de dodelijk verschrikte vrouwen en zijn twee gezellen in het dichtste van het bos terug en beval :

— Blijf hier op mij wachten; verroer u tot geen prijs; ik ben aanstonds terug!

En vóór iemand een woord had kunnen zeggen, had Raffles zich weer verwijderd. Hij kroop tot aan de zoom van het bosje voort, wierp zich plat voorover en bracht zijn kijker voor het oog, om naar de vlieg-machine te zien, welke aan de voet van het hoge gebergte was achtergelaten.

Toen slaakte hij een zachte kreet van woede...

— De « Duivel der lucht » was omgeven door wel drie honderd zwijgende, bijna geheel naakte wilden, die er in wijde kring gehurkt omheen zaten, onbeweeglijk, als standbeelden...

HOOFDSTUK VI

ALS DE NOOD HET HOOGST IS... DAN IS DE REDDING NABIJ

Het schouwspel was zo vreemd en onverwacht, dat Raffles ondanks zichzelf nog enige tijd door de kijker bleef turen.

De wilden hadden niet stiller kunnen zitten, als zij uit brons gehouwen waren geweest.

Zij waren gekleed in een soort lendendoek, beter gezegd een rokje, van cocosnootvezels.

Om de hals droegen zij een keten van kleine, in de zon gebleekte beenderen van eigenaardige vorm; het waren sleutelbeenderen van hun verslagen vijanden.

Schelkleurige veren staken in hun haar, dat zeer hoog op hun hoofd was vastgemaakt en hun gelaat was afschuwelijk getatoueed en beschilderd met witte strepen waaruit Raffles aanstonds opmaakte, dat deze wilden op het oorlogspad waren geweest of nog waren.

Zij waren gewapend met assagaaien of werpspiesen, en kleine, langwerpige schilden van taaie boombast vervaardigd, en knotsen bestaande uit een steel van dik, zeer sterk en taai hout, waaraan een scherp geslepen stuk jaspis, met behulp van rotan kunstig bevestigd was; een vreselijk wapen in hun handen, en waarmede de wilden zeer bedreven omgaan.

Dat zij althans enigszins bekend waren met het smeden, bewees de omstandigheid, dat bij velen hunner de punten hunner speren van ijzer vervaardigd waren; de anderen hadden hun werpspiesen voorzien van scherp geslepen beenderen, of ook wel van het verharde neusbeen van de zwaardvis, dat minstens zo hard is als ijzer en in staat om een eikenhouten scheepswand te doorboren.

Na enige ogenblikken de groep te hebben gadegeslagen, kroop Raffles weer terug en voegde zich bij zijn gezellen.

— Welnu? vroeg Ella Manoury, angstig. Wat kijkt gij ernstig. Wat is er?

— Ik mag u niet verhelen Ella, wij verkeren in groot gevaar. Het enige middel om dit eiland te verlaten, mijn trouwe vliegmachine, bevindt zich in de macht van een drie honderd kannibalen!

Ella was een vrouw vol geestkracht, maar voor Sonja Bastides was de slag te zwaar, zij slaakte een flauwe kreet en viel in zwijm.

Raffles maakte haar spoedig weer bij met behulp van wat vlugzout, dat hij altijd bij zich droeg, en daarop bracht hij de kleine troep zo spoedig mogelijk langs een omweg naar de hut terug.

Er was onderweg geen woord gesproken, maar nu barstte Sonja in snikken uit, en riep :

— Zij zullen ons allen doden, heer ! Wat zal er van ons worden ?

— Zij hebben ons nog niet, Sonja ! antwoordde Raffles, terwijl hij de hand op het zwartgelokte hoofd van de jonge vrouw legde.

— Hoe is het mogelijk, Edward, vroeg Brand zacht, dat wij die wilden niet hebben gezien, toen wij landden ?

— Daarvoor is maar één verklaring, Charles ; zij moeten zich met hun vrouwen verscholen hebben gehouden, in een der vele kleine inhammen van het kleine eiland, beschut door overhangende palmen, zodat wij die kleine bruine dingen niet gezien hebben. Wie zou daarop ook acht hebben gegeven ? Zodra wij geland zijn, zijn zij met hun vrouwen het eiland omgevaren, hebben het voorgebergte beklommen, en toen natuurlijk aanstonds onze vliegmaschine gezien. En ik ben een driewerf vervloekte ezel, dat ik de vliegmaschine daar onbewaakt heb achtergelaten !

— Kunnen wij niets doen om haar weer in onze macht te krijgen, Mylord ? vroeg Henderson, die met gebalde vuisten had toegeluisterd.

— Daartoe zouden wij door drie honderd wilden moeten heenbreken, James, en ik zie niet in hoe wij dat kunnen doen, zelfs niet bij verrassing !

— Gebruik dat ontuig vuurwapens, Mylord ?

— Dat niet, James, maar dat maakt de zaak er niet beter op, want wij hebben onze geweren in de cockpit achtergelaten, en mijnheer Brand en ik hebben slechts onze revolvers bij ons ! Wat kunnen wij doen met twaalf schoten tegen drie honderd met lansen, werpspiesen en knotsen bewapende wilden ?

Maar nu liet de stem van Ella Manoury zich horen, die zwijgend had toegeluisterd en nu op levendige toon zei :

— Gij vergeet de drie geweren, Raffles, welke gij hier voor Sonja en hare

dienstmaagden hebt achtergelaten, toen zij dit eiland gingen bewonen.

— Dat is waar ! riep Raffles verheugd uit. Zijn die wapens hier in de hut ?

— Ik heb ze gisteren nog gezien.

— Maar is er munitie ?

— Dat moet wel zijn, want uw Armeense beschermeling heeft mij meegedeeld, dat zij slechts weinig van de wapens gebruik heeft gemaakt ; zij heeft het nooit over zich kunnen krijgen op onschuldige apen of vogels te schieten, en kippen hadden zij in overvloed, door uw goede zorgen, terwijl de dienstboden menigmaal een konijn strikten, of een aardvarken vingen in een der vallen.

— Als dit zo is, dan zullen wij ons aanstonds gaan overtuigen, of de munitie nog aanwezig en bruikbaar is ! riep Raffles uit.

De beide dienstboden werden geroepen, en deze brachten Raffles naar een bergplaats waar een paar goed gesloten kisten stonden, die bij onderzoek ieder een paar honderd geweerpatronen bleken te bevatten.

Wat de geweren betreft, uitmuntende wapens, een jager zou ze zeker wel wat beter onderhouden hebben, maar zij waren nog in goede staat en bruikbaar.

In ieder geval was deze vondst een groot geluk voor de drie mannen, die anders letterlijk weerloos zouden hebben gestaan tegenover de wilden, wanneer deze hen zouden hebben ontdekt.

Henderson begon aanstonds de geweren een voor een na te zien en schoon te maken, terwijl Raffles en Brand zacht met elkander spraken, buiten het gehoor der angstige vrouwen.

— Zolang wij niet ontdekt worden, begon Raffles, lopen wij geen onmiddellijk gevaar, maar ons lot zou spoedig beslist zijn, wanneer zij ons konden overvallen ! Ik vermoed dat zij de vliegmaschine aanzien voor een of an-

dere Godheid, welke zij moeten aanbidden, maar ik betwijfel sterk, of zij enige eerbied of angst voor ons zouden hebben, alleen omdat wij blanken zijn en over vuurwapens beschikken. Ik denk wel, dat zij met de ene zowel als met de andere kennis hebben gemaakt.

— Mij dunkt, dat wij kalm moeten afwachten, Edward, tot die wilden weer vertrekken! kwam Brand er tussen. Wij zijn hier voorlopig betrekkelijk veilig, en het is immers goed mogelijk, dat zij nog vóór het vallen van de duisternis het eiland weer verlaten!

Maar Raffles schudde mistroostig het hoofd, en zei:

— Ik vrees het tegendeel, mijn jongen! Als de wilden inderdaad de «Duivel der lucht» beschouwen als een bovennatuurlijk wezen, dan zullen zij stellig niet nalaten hier een van hun heidense plechtigheden te vieren, ter ere van de pas ontdekte Godheid! Om-trent de aard van die gruwelijke plechtigheden behoef ik je zeker niet nader in te lichten. Zij slachten enige vijanden of slaven, zij richten daarmee hun maal aan, en dan volgen er drinkgelagen en dansen, die vaak dagen achtereen duren. En hoe licht kan het niet geschieden, dat die wilden de laagvlakte wat verder opgaan en de hut in het oog krijgen!

— Zouden wij haar niet met takken kunnen camoufleren, Mylord? vroeg Henderson, die naderbij gekomen was.

— Ik vrees, dat het daartoe te laat is, James, en het is ook beter, dat wij ons zo weinig mogelijk laten zien, vergeet niet, dat de afstand tot aan de vliegmaschine nauwelijks een uur gaans bedraagt.

Reeds begon de duisternis te vallen, met de verrassende snelheid, die in de keerkringen valt op te merken, en zonder dat er van een eigenlijke schemering sprake is.

Men gebruikte een koude maaltijd, daar Raffles vreesde, dat de rook uit

de pijp van het keukenhuis hun aanwezigheid zou kunnen verraden.

Vervolgens werd alles voor de verdediging in gereedheid gebracht, in geval de wilden de hut mochten ontdekken, en er een aanval op zouden ondernemen.

Deuren en vensters werden met luiken gesloten en er werden een paar schietgaten in aangebracht, zodat de hut nu wel wat geleeek op een van die blokhuizen, zoals de eerste trappers in Amerika ze gebruikten in hun strijd tegen de roodhuiden.

Daar een omsingeling niet tot de onmogelijkheden behoorde, nam Brand, bijgestaan door Ella Manoury, die haar geestkracht herkregeen had, en zelf een wapen had gegrepen, zijn post in bij de achterdeur, die uitkwam op de kleine brug van bamboe.

En van dat ogenblik af wachtte men in spanning, die gemakkelijker te beschrijven valt.

Gelukkig voor de zenuwen der vrouwen, was de nacht niet volkomen duister, want de hemel was helder en de maan was bijna vol, en goot haar zilverachtig schijnsel uit over de vlakte, die zich voor het huis uitstrekte.

Zoals men had kunnen voorzien, was Henderson de eerste, die het werkeloos wachten te lang duurde.

Hij had reeds enige malen iets onverstaaibaars tussen de tanden gebromd, waarop Raffles in het geheel geen acht had geslagen, en nu scheen hij zich niet langer te kunnen bedwingen.

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, maar dat wachten en niets doen maakt mij tureluurs, zei hij op gedempte toon.

— Er valt toch werkelijk niets aan te doen, James! zei Raffles met een flauwe glimlach.

— Ik geloof dat er integendeel heel wat te doen valt, Mylord!

— Wat zou jij mij dan wel aanraden?

— Wel, een aanval te doen op die vervloekte wilden, hen onverhoeds op het lijf te vallen, ons van de machine meester te maken en dan naar een punt van te kust vliegen, waarheen wij eerst de vrouwen zullen hebben gebracht!

Maar Raffles schudde afkeurend het hoofd en zei:

— Het is een voorstel van een dapper en van een onverstandig man, James. Ten eerste zegt niets ons, dat er nog niet veel meer wilden op het eiland zijn, die ons zouden kunnen overvallen, terwijl wij de vrouwen wegbrengen. Ten tweede is hun aantal, zelfs al zijn er niet méér, tienmaal te groot! Ja, als er slechts dertig waren, dan konden wij het beproeven, al zou het gevaar zeer groot blijven, maar nu? Wij zouden er misschien in slagen veertig of vijftig van hen neer te leggen, en de rest zou ons afmaken, want zij zouden ons van alle kanten op het lijf vallen, en ik kan je zeggen, dat zij hun werpspies tot op een afstand van vijftig meter met dodelijke juistheid weten te werpen!

Henderson antwoordde niet, want in zijn hart begreep hij, dat Raffles maar al te zeer gelijk had, en dat het zelfmoord zou zijn, onder deze omstandigheden een overval te wagen; men zou er niets bij winnen en integendeel alles kunnen verliezen!

— Als wij de schurken tenminste maar op de een of andere wijze wisten te verjagen! bromde de reus.

— Dat zou zeker niet zo gemakkelijk gaan, James, tenzij een van hun schrikwekkende Goden eensklaps onder hen verscheen, om hen te bedreigen!

— Die mensen zijn zeker zeer bijgelovig, Mylord? vroeg Henderson nadenkend.

— Dat zijn zij inderdaad, James, zij verrichten slechts weinig wat zij niet in verband brengen met de invloed van de een of andere bovenaardse macht. De bliksem, het weerlicht, de regen, een maansverduistring, het zijn allen manifestaties van een van hun Goden!

— Hoe zien die er uit, Mylord, als ik u vragen mag?

— Afschrikwekkend genoeg, James! Verdraaide ledematen, afschuwelijke gelaatstreken, slagstanden als van een tijger en boosaardig dreigende ogen. Hun afgodsbeelden zijn meestal van hout, maar ook wel van jaspis vervaardigd en in het eerste geval op bonte wijze beschilderd en met mensenhaar versierd, afkomstig van de schedels hunner verslagen vijanden.

— Wat een zoodje! liet Henderson zich minachtend horen, die de toestand geheel vergat, waarin zij verkeerden en op deze wijze verachting uitte voor de menseneters, die hen hier tegen zijn zin gevangen hielden.

Raffles haalde glimlachend de schouders op en zei slechts:

— Vermoedelijk denken zij op dezelfde manier over ons, James, bedenk dat!

De beide mannen zwegen.

Langzaam kropen de uren voorbij.

En toen was het of heel in de verte een zwak rommelend onweer opstak.

Maar Raffles bedroog zich niet in de aard van het geluid; het was de geheimzinnige, diepe klank van de oorlogstrom der Zuidzee-eilanders; een lang stuk uitgehold bamboe, aan weerszijden bespannen met een stuk haaienhuid, en waarop met de palm van de hand geslagen wordt.

Het was een dof, dreigend geluid, dat enigszins geleek op dat van een verre branding, maar het nam in kracht toe en af, zwol aan en verzwakte.

En toen Raffles een blik door zijn schietgat wierp, zag hij in de verte, aan het andere einde van de uitgestrekte laagvlakte, een rode schemering, als van een prairiebrand: daarginds moesten vele vuren zijn ontstoken.

Thans voegde zich nog een ander geluid bij dat van de tientallen trommen; een hol ratelend gerucht, dat wel in staat was, zelfs de moedigsten

vrees in te boezemen ; het werd veroorzaakt door het bekloppen van de honderden schilden met het uiteinde van de werpsperen der wilden...

— Wat doen zij nu, Mylord? vroeg Henderson op gedempte toon, de vinger aan de trekker van zijn geweer.

— Zij voeren een krijgsdans uit, James, antwoordde Raffles op ernstige toon. Ik vrees dat daar ginds vreselijke dingen staan te gebeuren en toch zijn wij niet bij machte ze te verhinderen!

— Wat wilt u daarmee zeggen, Mylord? vroeg de reus, sidderend van opwinding en woede.

— Ik wil zeggen, James, dat de menseners zich nu gereed gaan maken, hun bloedig festijn aan te richten. Zij hebben zeker krijgsgevangenen gemaakt op zee en hebben hen naar het dichtstbijzijnde eiland gebracht, om hen daar te verslinden...

— Maar dat is verschrikkelijk, Mylord! kreet Henderson. Dat mogen wij als Engelsen toch niet toelaten!

— Indien wij ons er in mengden, James, dan zouden wij zonder twijfel het lot dier ongelukkigen delen!

De reus balde de vuisten tot de nagels hem in de handpalmen drongen. Hij begreep maar al te goed, dat er niet aan te denken viel, met slechts drie mannen, al waren zij ook met vuurwapens toegerust, de strijd aan te binden met een troep van minstens driehonderd bloeddorstige wilden, waarvan er toch altijd genoeg in het leven zouden blijven, om de drie blanken en de ongelukkige vrouwen te vermoorden.

En wat er daarna zou gebeuren; daaraan durfde de brave kerel niet te denken zonder en rilling van afgrijzen.

Maar nu kwam het geraas der trommen naderbij.

Het klonk onzegbaar onheilspellend in de donkere nacht.

Er kon niet aan worden getwijfeld: de wilden kwamen naderbij, en niemand kon zeggen, waar zij stand zouden houden.

Indien zij de hut in het oog kregen, kon het lot der blanken niet twijfelachtig zijn...

Op dit ogenblik voelde Raffles een zachte, even trillende hand op zijn arm.

Hij wendde zich om, en in de halve duisternis, men had slechts zo weinig mogelijk licht in de hut laten branden, om haar aanwezigheid niet ontijdig te verraden, keek hij in het witte gelaat van Ella Manoury...

— Ik vraag u verschoning, dat ik mijn post een ogenblik heb verlaten, zei de jonge vrouw met een droeve glimlach. Ik wilde u iets zeggen...

Zonder dat hem iets bevolen werd, verwijderde Henderson zich bescheiden en ging zich bij Brand voegen, die het duistere woud aan gene oever van de kleine rivier scherp in het oog hield.

— Spreek! zei Raffles eenvoudig.

— Wat denkt gij van de toestand? vroeg de jonge vrouw, terwijl zij Raffles strak aankeek. Verheel mij de waarheid niet, ik ben sterker dan gij denkt.

— Wij verkeren in het grootste gevaar, madamel antwoordde Raffles. Ik wil er tegenover u geen geheim van maken, gij hebt reeds menigmaal getoond een vrouw van buitengewone geestkracht te zijn.

— Ik hoorde zoeven een dof geraas; dat zijn zij zeker?

— Dat was het gerucht van hun oorlogstrommen, zij komen naderbij, over een half uur kunnen zij hier zijn...

— Zeg mij zonder uitvluchten, denkt gij dat wij verloren zijn?

Raffles zweeg en boog het hoofd.

Enige ogenblikken bleef het stil en men hoorde nu niets dan het dof geklepper van de honderden schilden en het woest geluid van de steeds wilder gebeukte trommen.

Toen hernam de jonge vrouw:

— Ik dank u. Ik weet nu. Wij moeten sterven, tenminste als er geen won-

der geschiedt... Welnu, als men aan de rand van het graf staat, mag men geen geheimen meer voor elkaar hebben, niet waar?

— Misschien komt er nog uitkomst opdagen... mompelde Raffles toonloos.

— Neen, tracht mij niet te bedriegen, dat zou een man als gij zijt onwaardig zijn! Wij moeten sterven, John Raffles, en ik zegen het lot, dat mij aan uw zijde in de dood zendt! Ja, ik wil, ik kan niet langer zwijgen, in het gezicht van ons naderend einde. Ik houd van je, Raffles, ik heb je zo innig lief, als ik nooit geweten heb te zullen lief hebben! Veracht mij niet, nu ik je dit beken op een ogenblik, waarin alle schaamte laf en nutteloos is! Ik weet, dat ik een misdadigster ben geweest, ik weet, dat je mij, waren wij blijven leven, nimmer zoudt hebben liefgehad en toch moet ik je het zeggen, het leven kreeg voor mij pas waarde, toen ik jou voor de eerste keer zag, in het vreselijke huis van de ellendeling, die mij in het verderf heeft gestort.

Ella Manoury had dit alles op haastige, schorre toon gezegd, als vreesde zij, geen tijd meer te zullen vinden tot het doen van deze laatste bekentenis in haar leven.

Raffles had de hand opgeheven, als om haar het zwijgen op te leggen, maar zij had zijn arm gegrepen en drukte die sidderend tegen zich aan, overweldigd door hartstocht, welke zij vruchteloos had trachten te onderdrukken.

— Stoot mij niet van je! smeekte zij klagend. Stoot mij niet van je in dit laatste ogenblik!

— Daar denk ik immers niet aan, arme, Ella! zei Raffles op zachte toon, ondanks zich zelf aangegrepen en ontroerd door de woorden van de vrouw, die hem het leven had gered en die hij daarna had beschermd tegen de woede van de man, die haar als slavin beschouwde. Ik wil je niet van mij soten, ik zelf, ik ben immers ook maar een paria!

— Zeg dat niet! kreet Ella snikkend. Je bent de braafste, de edelste mens, die ik ooit ontmoet heb! Onder een mom van ijskoude onverschilligheid, verberg je een edel hart! Mijn God, waarom bracht het lot je niet vroeger op mijn weg; waarom kon je mij niet liefhebben? Wie weet, hoe anders het leven voor ons beiden geworden ware!

Raffles wilde iets zeggen, met zachte drang de hartstochtelijk snikkende vrouw tot kalmte brengen, maar een geluid dat van buiten tot hem doordrong, deed hem naar het schietgat schrijden en 'n blik naar buiten werpen.

De rosse gloed was intussen veel dichterbij gekomen en thans was het krijsgezing der wilden duidelijk verneembaar.

In de verte waren vage schimmen zichtbaar, als spookverschijningen, die zich snel verplaatsten.

— Daar zijn zij! zei Raffles. Laat mij thans, Ella, wij zullen ons tot de laatste snik verdedigen!

De jonge vrouw had zich opgericht en keek met verwilderde blik om zich heen. Toen sloeg zij eensklaps beide armen om de hals van de man, die haar voor de eerste maal de liefde leerde kennen, en drukte met een hartstochtelijke heftigheid haar lippen op de mond van Raffles, die zich vrijmaakte en op hese toon zei:

— Ga op je post, Ella! De wilden kunnen ieder ogenblik hier zijn! Zendt Henderson bij mij! Dadelijk!

— Ik volg je bevel op! antwoordde Ella. Alles is nu goed. Ik heb je gekust, nu kan ik sterven.

De jonge vrouw schreed heen, maar toen zij de achterzijde van het huis bereikte, zocht zij daar te vergeefs naar de reus. Henderson was verdwenen...

Intussen was Sonja Bastides in haar eigen vertrek, op haar knieën gezonken en met haar beide dienstdoden, zond zij een vurig gebed ten hemel voor het behoud van de man, die al haar geluk op deze wereld uitmaakte.

Het geluid van de wilden klonk nu zeer nabij. Oorverdovend klonk nu het holle geratel der schilden, waarop de speren neerkletterden.

Raffles wierp een blik door het schietgat in de deur. Daar, op nauwelijks honderd meter, zag hij de naderende wilden, die met hun knotsen zwaaiden en brandende toortsen droegen, die het rosse schijnsel verspreiden, hetwelk de blanken reeds een uur geleden voor het eerst hadden waar genomen.

In hun midden voerden zij een twintigtal gevangenen mede, allen aan elkander gebonden met behulp van sterke lianen.

De aanblik dezer naakte wilden, was inderdaad schrikaanagend, en in staat om de moedigsten angst en ontzetting in te boezemen. Hun ogen fonkelden woest in het met witte strepen beschilderde gelaat, en hun tanden blonken als die van een wolf in het licht van de toortsen, die hen als met bloed overgoten. De voorste gelederen dansten als een troep wilde dieren.

Maar eensklaps, als op gegeven bevel, hield het rumoer op. De wilden stonden stil als uit brons gegoten. Zij vormden nu een zwarte, dichtopeengepakte massa.

Er kon niet aan getwijfeld worden: de kannibalen hadden de hut ontwaard, waarvan het licht gele hout in het maanlicht glansde.

Het volgende ogenblik staken de aanvoerders der wilden de koppen bijeen, en er werd niets anders gehoord dan een dof gegons van stemmen.

Daarop werden de gevangenen een weinig terzijde gebracht, en een groep wilden, uit ongeveer zestig man bestaande, kwam gillend en krijsend op de hut af. De eerste speer vloog door de lucht en bleef trillend steken in de dunne houten wand van de hut, terwijl de punt ver aan de binnenzijde doordrong.

Raffles mocht niet langer meer aarzelen. Hij stak de loop van zijn geweer door het schietgat en mikte zorgvuldig op de dichtstbijzijnde kannibaal.

Maar vóór hij de trekker had kunnen overhalen, geschiedde er iets onverwachts.

De wilden stonden eensklaps stil, alsof hun voeten wortel geschoten hadden in de bodem.

Raffles kon zich volstrekt niet begripen, waaraan deze houding was toe te schrijven, ofschoon het duidelijk te merken viel, dat de menseneters plotseling dodelijk verschrikt waren, toen hij eensklaps een monsterachtig gedaante van terzijde het huis zag verschijnen, die met langzame schreden op de wilden toeging.

Het was stellig de gedaante van een mens, maar welk een mens! De gestalte was op zijn minst elf voet hoog, en een vuurrood gewaad hing hem om de lenden. Armen en benen waren zeer lang, maar verschrikkelijk was 't hoofd. Het was bijna een meter van kin tot voorhoofd, de ogen schitterden van een bovenaardse glans en schoten een fel licht uit, maar ook uit de mond, of liever de muil van het monster, drong een schelle gloed naar buiten, evenals uit de beide neusgaten.

De schrikwekkende gedaante had in de ene vuist een ontzaglijke knots, een boomstam als het ware, en de andere omknelde een ketting, die onder het gaan van de reus een rammelend geluid veroorzaakten.

Met twee stappen was dit afschuwelijke wezen te midden van de wilden; de knots suisde neer en verpletterde als een ledige eierschaal de schedel van een der kannibalen.

Eensklaps was het, alsof een panische schrik onder de wilden was gevaren. Als een zwerm opgejaagde herten, hun wapens, schilden en fakkels in de steek latend, ijlden zij heen onder het gillend gehuil:

— Taboe! Taboe! Taboe!

Wat de gevangenen betreft, zij waren als betoverd en bleven sidderend op dezelfde plek staan, met grote ogen starend naar het monster.

Aanstands besloot Raffles partij te trekken van deze onvoorziene hulp, wie of wat dan ook de gedaante mocht zijn. Hij riep de vrouwen bijeen en rukte de deur open.

Heel in de verte waren de kannibalen nog slechts flauw te zien. Zij liepen nog altijd als hazen, gillend en alsof de duivel hen op de hielen zat.

Het monster schreed intussen gestaag voort met geweldige passen, in de richting van de vliegmaschine en zijn gloeiende ogen schenen een deel van de vlakke te verlichten.

Maar plotseling stond de reusachtige gedaante stil, en scheen toen ineens te zakken, alsof zij doormidden werd gehakt door een onzichtbare macht; er rolde iets op de grond, de ogen doofden uit, en daar stond Henderson, zweetend als een paard, maar glimlachend en gelukkig!

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, dat ik zo vrij ben geweest, op mijn eigen houtje een beetje voor clown te spelen, maar gij hadt mij gezegd, dat die schoeljes van menseneters zo bevreesd zijn voor bovennatuurlijke dingen, en daarvan heb ik gebruik gemaakt, maar ik moet u zeggen, dat het een drommels warm werkje was.

Raffles stad de reus zwijgend de hand toe en zei:

— Je hebt ons allen het leven gered, James!

— Zoveel te beter, Mylord, hernam Henderson. Ik kon op mijn houten stelten over de bomen van de laagvlakte kijken, en zoeven ontdekte ik de beneden, die zich hals over kop inscheepte in de prauwen en zee koos; toen achte ik het ogenblik gekomen, mijn gewone uiterlijk aan te nemen.

— En mag men weten, James, hoe je die plotselinge gedaanteverwisseling tot stand hebt gebracht?

— Dat is heel eenvoudig, Mylord. Ik had mijnheer Brand mijn plannetje medegedeeld en hij vond het een reuze-idea. Ik heb toen alle lakens, die ik kon

vinden, vlug aan elkander genaaid, en daarna sneed ik in het watervat, dat tegen de achtermuur van de hut stond, een paar gaten: de ogen, neus en mond en aan de andere kant maakte ik twee van onze electriche zaklantaarns vast! Was het geen prachtig effect?

— Het was onverbetelijk, James. Maar je geweldige lengte?

Niets eenvoudiger. Ik heb mij vlug een paar stelten gemaakt uit een paar bamboestokken en als men, zoals ik, een jaar lang herder is geweest in de pampas van Argentinië, waar je niet anders kon gaan dan op stelten van een twee meter lengte, dan leer je wel lopen op zulke dingen. Nu, dat was alles.

Het was even stil en toen trad Sonja met tranen in de ogen op de reus toe en greep zijn hand, die zij uit alle macht drukte, zodat de reus er bijna verlegen onder werd.

Hij trachtte snel de aandacht af te leiden door de vraag:

Wat gilden die zwarten toch, toen zij aan de haal gingen?

— Toeboe, James, antwoordde Brand, dat wil zeggen dat dit eiland taboe of heilig is verklaard. Geen enkele wilde zal het nog wagen, een voet op dit eiland te zetten.

— Zo is het, zei Raffles. Maar nu is het tijd om aan onze eigen veiligheid te denken, vrienden. Laten wij dadelijk vertrekken.

De afstand tot de vliegmaschine was spoedig afgelegd en binnen enkele minuten waren allen aan boord.

.....

Ruim een etmaal later landde het toestel bij Hendon. Toen wendde Ella Manoury zich tot Raffles met de vraag:

— Wilt gij mij zeggen wat u naar uw eiland dreef?

— Ja. Ik kwam u vragen, mij te hel-

pen bij de opsporing van mijn doodsvijand.

— Dat vermoedde ik reeds.

— Kent gij zijn schuilplaatsen ?

— Ja, ik ken ze.

— Noem ze mij, ik wil hem gaan bestrijden; hij of ik moet van deze wereld verdwijnen.

— Niet gij, ik zal de schurk zoeken. Gij kent nu de geheimen mijns harten;

om u te bewijzen dat het mij ernst was, zal ik zelf als wreekster optreden en tevens mijzelf wreken voor mijn verloren leven. En wee Erle Wilson, als ik hem ontmoet.

En vóór Raffles iets had kunnen tegenwerpen, was de jonge vrouw verdwenen onder de menigte, die zich juist naar het vliegveld begaf, om getuige te zijn van een groot vliegfeest.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Drama in Cromwell Street

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis	2076. — De Moord in Fenchurch Street
2002. — De gestolen Dolk	2077. — Het Vioolwonder
2003. — Een Inbraak met gevolgen	2078. — De Raadselachtige Moord
2005. — Zonderlinge Epidemie	2079. — Een Avontuur in China
2006. — Een droeve Huwelijksdag	2080. — De Verborgten Schat
2007. — De Wraak der K. K. K.	2081. — De Chinese Schatkamer
2008. — Twee Doodsvijanden	2082. — De Bende van de Gouden Ster
2009. — De Meester herleeft	2083. — Sensatie in de Opera
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2084. — De Folterkelder
2011. — Raffles en Amor	2085. — De Bedrieger bedrogen
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2086. — De Geheimen van Parijs
2013. — De Broeder van Nicholson	2087. — Speelzucht en Misdaad
2014. — Avontuur in België	2088. — De Diamanten Spin
2015. — De Moord in Kamer 13	2089. — Een duivelse Uitvinding
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2090. — Parijse Autobandieten
2020. — Bloed en Goud	2091. — Het Trio Desmond
2021. — De buitenste Duisternis	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2022. — De Waanzinnige	2093. — Als het Goud lokt
2023. — De gestolen claim	2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2024. — De Bergduivel	2095. — Wie was de Derde Man?
2025. — De Goud-fee	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2026. — Onrust op Holderness Hall	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2027. — Het Geheime Document	2098. — Rumor om de Derby
2028. — De Redding van «Goudhaar»	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2029. — «Goudhaar»	2100. — Moderne Piraten
2030. — De Smokkelkoningin	2101. — Het Filmkasteel
2031. — De Misdaad in de trein	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2032. — De Revue-Girl	2103. — Een Onderaards Drama
2033. — Professor Shirley	2104. — De Verzonken Metropolis
2034. — De Kit van Wong Li	2105. — De Vreemde Chauffeur
2035. — De Gewaande Radjah	2106. — De Moord in het Cabaret
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2107. — De Negende Steen
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2108. — Onraad in Hollywood
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2109. — Ossenkop; gang 5
2039. — Vijftig tegen één	2110. — De Bende van de «De Ratten»
2040. — Ilona, de avonturierster	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2041. — De Kelder des Doods	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2042. — De onverwachte terugkeer	2113. — Irma Sandrina
2043. — Rode Bill krijgt een lesje	2114. — In de val gelokt
2044. — De Stem van het Verleden	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2045. — Zwarte Anna	2116. — De Giftgas-centrale
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2117. — Een mislukte ontvoering
2047. — Gevaarlijk spel	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2119. — Helicopter-bandiet
2049. — De Bende van Myra Bonati	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2050. — Merry-Kid de verklikker	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2051. — Het Verlaten Slot	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2052. — De Riolen van Parijs	2123. — In het Hol van de Leeuw
2053. — Rovers en Verraders	2124. — Een Patient verdween
2054. — Een documentenjacht	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2126. — De pseudo uitvinder
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2127. — De Zwarte Kaper
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2128. — Moderne Schatgravers
2058. — De Kooi des Doods	2129. — Liefde en Kunst
2059. — Jacht op Fortuin	2130. — De Moord in Kew Gardens
2060. — De Gouden Wisselbeker	2131. — De Tijdbom
2061. — Een Fatale Vrouw	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2062. — Een moderne Blauwbaard	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2134. — Drie Hotelratten
2064. — Een Spaans Drama	2135. — Het Nieuwe Bendevoofd
2065. — Een merkwaardige diefstal	2136. — De Bloedraad
2066. — Spoken op Marshy Manor	2137. — Een merkwaardig Duel
2067. — Chantage en Hypnose	2138. — Giftgasbandieten
2068. — De Lokstem van het Goud	2.139. — Een wanhopige ontsnapping
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	2.140. — De Erfenis der Caraïben
2070. — Het Revolutie Complot	
2071. — Het Verlaten Huis	
2072. — Het Spel met de Dood	
2073. — Het Verstoorde Feest	
2074. — Russisch Goud	
2075. — Een Moderne Robinson	

IN VOORBEREIDING :

- 2.141. — Het Drama in Cromwell Street
2.142. — Het einde van een schurk